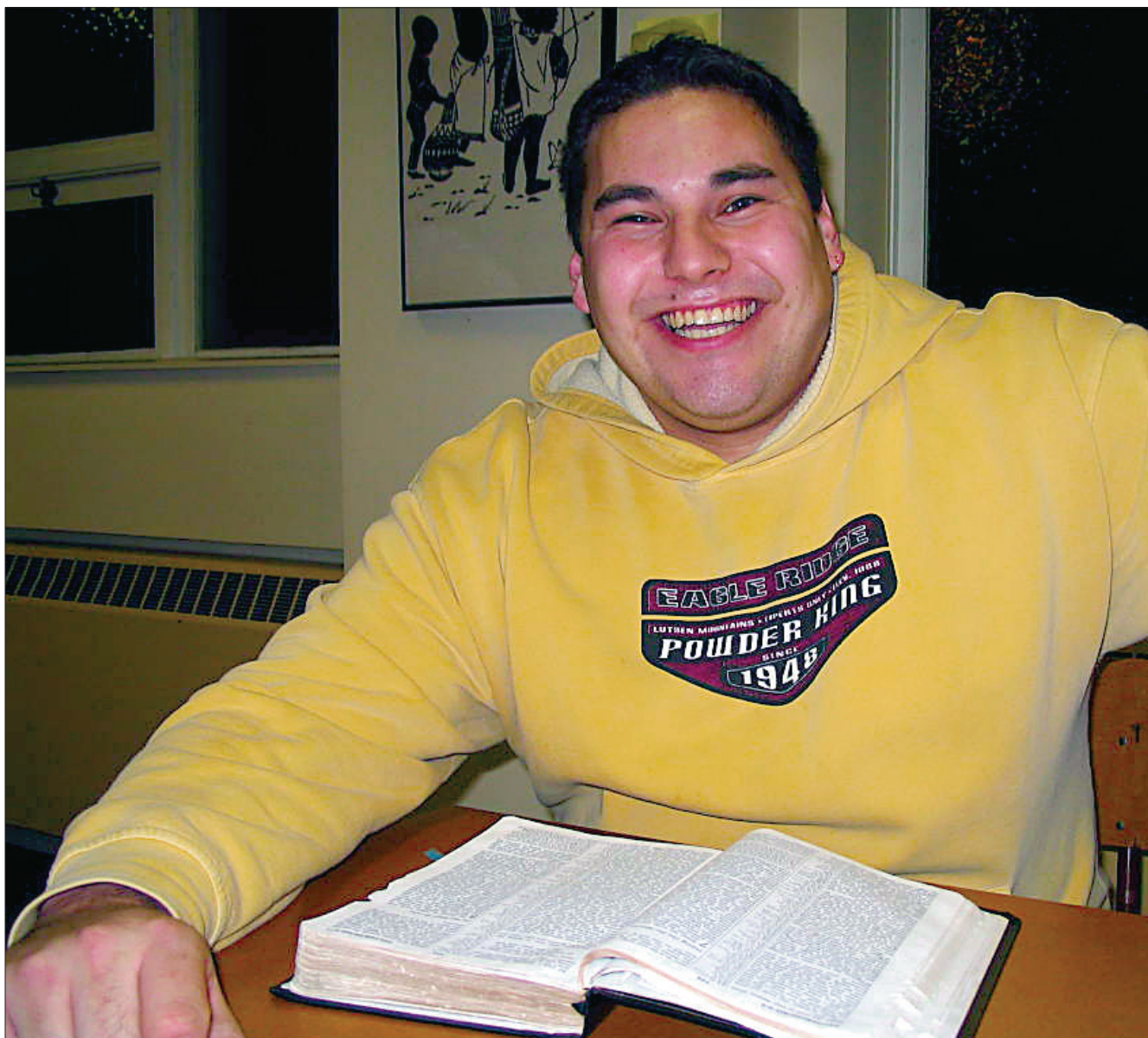

Todistaja

Helmikuu • February 2005 No. 2 Volume 80

\$2.50 (GST INCL.)
2,25 EUROA

Rajakylän patikkaevankelista Impilahden Helvi	3
.....	
Jumalan kirkkauden toivo	4
.....	
Uskon päämäärä	5
.....	
Talvihäät	6
.....	
Evankeliumia turisti- tulvassa Pattaylla	7
.....	
Aasian katastrofin muistojumalan- palvelus	7
.....	
Pakolaisia auttamassa	9
.....	
Ulla sai lisäaikaa	10

Intiaani saarnaa suomalaisille "Soossa"

Pastori Clinton Moodyn esi-isät asuttivat Kanadaa jo paljon ennen kuin Columbukselta tai viikingeistä tiedettiin uudella mantereella mitään. Suomalaiset tulivat kuvaan huomattavasti myöhemmin, mutta niin on vain käynyt, että suomalaisten siirtolaisten ja Clinton Moodyn tiet yhtyivät Sault Ste. Mariessa. Andrew Petäinen, siirtosuomalaisten jälkeläinen, haastattelee "suomalaistunutta" Clinton Moodya.

Missä olet syntynyt ja kasvanut?

Olen syntynyt Sault Ste. Mariessa. Harold ja Kathy Moody, lämminsydämiset ihmiset, adoptoivat minut, kun olin vielä pieni poika. Kasvoin heidän luonaan pikkupojasta 17-vuotiaaseen asti. Kuulun syntymäni pohjalta Kanadan alkuperäisasukkaisiin. Kasvatusvanhempani ovat skottilaista ja irlantilaista alkuperää. He adoptoivat myös toisen pojan, jonka nimi on Mark Moody. Kun kasvoim-

me, en koskaan käsittänyt, miksi minä aina sain lahjaksi pienen jousen ja nuolia, kun taas veljeni aina sai leikkipysyjä. Nyt tiedän miksi!

Milloin sait Jumalan kutsun elämäsi?

Lapsuudesta asti olen ottanut osaa seurakunnan toimintaan. Isoäitini antoi minulle joululahjaksi kitaran. Siitä lähtien on kitara kuulunut kuvaan. Kävin poikakerhossa ja pyhäkoulussa ja yhteen aikaan jopa autoin seurakuntaa nuortentyössä. Monet rukoilivat puolestani, että Jumala näyttäisi tahtonsa kohdallani. Ja viimein hän sen tekikin. Työskentelin ruokakaupassa eräänä iltana ja radiosta tulevan musiikin seasta kuulin äänen. Se ei ollut suoranaisesti Jumalan ääni, mutta se oli niitten rakkaitten ääni, jotka yrittivät epätoivoisesti saada vastauksen elämänsä laulujen sanoista. Mitä enemmän kuuntelin tuota musiikkia, sitä enemmän aloin itkeä niiden puolesta, jotka olivat kirjoittaneet lauluja ja niitten puolesta, jotka kuuntelivat lauluja kadonneesta onnesta. Aloin etsiä, mikä olisi Jumalan sydämen halu kadonneita, uupuneita ja pelastumattomia kohtaan.

Jatkuu sivulla 6

Todistaja

Ystävänpäivänä

Jeesus kutsui meitä ystävikseen. Hän jopa määritteli tämän käsitteen: "Minä sanon teitä ystävikseni, olenhan saattanut teidän tietoonne kaiken, minkä olen isältäni kuullut."

Ystävyyden olemukseen kuuluu mahdollisuus uskoutua ja tietää. Ystävämme Jeesus on uskonut meille omalta puoleltaan valtakuntansa suuren salaisuuden. Hänestä varmaan tuntuu hyvältä, jos mekin itse kerromme hänelle kaikki asiamme, vaikka hän ne tietäisikin. Hänhän ymmärtää meitä ylivertaisesti ja sitä paitsi rukoilee lakkaamatta puolestamme. (Hebr. 2:17-18)

Tunnettu sosiologi Francesco Alberoni näkee ystävyyden jatkuvana sarjana palkitsevia kohtaamisia. Ystävyys edellyttää vuorovaikutusta. Henkilö, joka aina tavatessamme tuottaa meille pahaa mieltä, tuskin on ystävämme, olimmepa hänen seurassaan kuinka paljon tahansa. Oikea ystävä on meidän puolellamme, vaikka joskus antaisikin "rakentavaa kritiikkiä".

Yhteys Jeesukseen on ystävyytemme edellytys myös hänen kanssaan. Nyt, kun aktiivinen työelämä on jäänyt taakseni, olen suuresti iloinnut kiireettömistä aamuista, jolloin voin asettua nauttimaan seurustelusta Ystäväni kanssa. Usein joku maallisista ystävistäni rikastuttaa elämäni tuottamalla suurta iloa ja inspiraatiota. Jeesus-ystäväni mahdollisuudet siihen ovat käsittämättömät! Elämän tärkeissä käännekohtissa olen kohdannut Hänet erityisellä tavalla. Viimeksi, havahduttuani elämän rajallisuuden realiteettiin, sain kohdata Ystäväni puutarhahaudassa Israelissa ylönousemusvoimassaan.

Alberonin mukaan ystävältä kysytään: "Kuinka Sinä voit?" Ei siis niinkään, kuinka projektisi sujuvat ja lapsesi jaksavat, vaan kuinka sinä itse elämäsi keskellä olet selviytynyt. Minä itse kiinnostan ystävääni. Joskus ystävyys ei ole tasapainossa, jos toisen osapuolen roolina on etupäässä kuunnella toisen asioita. Jeesus kysyy meidän vointiamme, mutta hän on myös kertonut meille oman odotuksensa ystävyytemme suhteen: "Te olette ystäviäni, kun teette sen, minkä käsen teidän tehdä." Mitä hän sitten käskee? "Rakastaa toisianne." (Joh. 15:12-13). Muulloinkin, kuin ystävänpäivänä!

EILA HEIRAMA
EVANKELISTA 1/2003
YHTEISKUNTATieteiden Maisteri EILA HEIRAMA
ON EVANKELISTA-LEHDEN PÄÄTOIMITTAJA.

Raamatun tekstiä ystävyydestä:

"Aabraham uskoi Jumalaa, ja se luettiin hänelle vanhurskaudeksi ja häntä sanottiin Jumalan ystäväksi."
Jaak. 2:23

"Ystävä rakastaa ainiaan, ja veli syntyy varaksi hädässä."
Snl. 17:17

"Ystävääsi ja isäsi ystävää älä hylkää..."
Snl. 27:10

"Sen suurempaa rakkautta ei ole kenelläkään, kuin että hän antaa henkensä ystäväinsä edestä."
Joh. 13:15

Usko on voimansiirto-järjestelmä

Eräs tunnettu saarnaaja on sanonut: "Usko ei itsessään ole voimaa, mutta se yhdistää meidät voiman lähteeseen. Ilman uskoa ei voi olla yhteyttä Jumalan voimaan."

Totta on! Jeesuksessa Kristuksessa on meidän uskomme avain. Hänen sovitustyönsä ja ylönousemisen antaneet meille kaikille mahdollisuuden saada voiman ja kaiken sen avun, mitä me elämässämme tarvitsemme. Voima, joka vaikuttaa, ei tule passiivisuudessa - siis siten, että me odotamme jonkin voiman laskeutuvan päällemme.

Jos olemme uudestisyntyneet Jeesuksessa Kristuksessa, Pyhä Henki, joka on Jumalan voima, on ottanut meidän olemuksemme temppeliksi. Jeesus on lähettänyt meidät maailmaan olemaan hänen todistajiaan. Uskon kautta Jumalan voima on meissä, ja tämä voima on se, joka vaikuttaa siellä missä me elämme. Me emme saa voimaa minkäänlaisten tekojen tai toimintatapojen kautta. Rukous, paasto ja hiljentyminen ovat tarpeellisia ja hyödyllisiä, mutta pelkkinä ihmistekoina ne eivät riitä voiman saamiseksi.

Me voimme kääntyä Jeesuksen kautta ja tähden Jumalan puoleen ja pyytää itsellemme voimaa. Jumala kuulee ja vastaa. Pyhä Henki, voima, on lahja.

Jumala on voiman lähde. Meidän tulee olla täysin riippuvaisia hänestä. Meidän tulee käyttää uskon kautta saadaksemme kosketuksen Jumalaan. Kun olemme uskon kautta kytketyt Jumalaan, "virta" on päällä, ja Pyhä Henki voi välittömästi liikkua taivaan ja maan välillä meidän elämäämme ja elämämme kautta. Jumalan voima toimii elämässämme silloin, kun me toimimme uskossa.

Meidän tulee varoa sellaista toimintaa, josta on tullut vain ns. rituaali. Tällainen toiminta paljastaa

"kuollutta tekoa", ei elävän uskon voimaa. Kuolleet teot ovat "hyviä töitä ilman uskoa".

Luin kerran jutun, joka vapaasti käännettynä on tällainen: - Eräs saarnaaja halusi selittää, mitä "kuolleilla töillä" tarkoitetaan. Hän kertoi naisesta, joka leikkasi aina paistin päältä palan, ennen kuin laittoi sen uuniin. Hän oli nähnyt äitinsä tekevän niin. Kerran hänen äitinsä kysyi, miksi tytär teki niin. Tytär vastasi: "Sinähän teit myös aina niin!" "Niin teinkin," vastasi äiti. "Mutta se johtui siitä, että uunivuokani oli niin pieni, ettei paisti mahtunut siihen kokonaan." Tässä on esimerkki rituaalista, joka tehdään ajattelematta mitä tehdään.

Toisaalta: "Usko ilman tekoja on kuollut." Jaak. 2:26. Jos emme koskaan suostu sellaisiin tilanteisiin, joissa joutuisimme olemaan riippuvaisia Jumalasta, meidän uskomme on turhaa. Me voimme siis sanoa, että meillä on usko Jumalaan, usko Jeesukseen, mutta emme salli panna tätä uskoa koskaan käytäntöön. "Teot syntyvät uskosta, ja usko tulee eläväksi teoista."

Yksi tapa saada vahvistusta uskoomme, on oppia tuntemaan Jumalaa paremmin. Raamattu antaa selvän kuvan Jumalasta ja siitä, kuinka todella ihmeellinen hän on. Mitä enemmän opimme tuntemaan Jumalaa, sitä vahvemaksi käy uskomme häneen. Ystävä, tutki Sanaa rukoillen ja uskoen. Jumala on luvannut ilmaista itsensä niille, jotka häntä kokosydamisesti etsivät.

LIISA LIEDES

Todistaja
Published since 1925

Kanadan ja Yhdysvaltain suomalaisten helluntaiseurakuntien yhteinen julkaisu. Ilmestyy 10 kertaa vuodessa.

A joint publication of the Finnish Pentecostal Churches in Canada and in the United States of America. Published 10 times a year.

Viewpoints expressed in this publication are those of the writers and not necessarily held by the publishers.

Julkaisija/Publisher MISSION PRESS SOCIETY
1920 Argyle Drive,
Vancouver, BC V5P 2A8
TEL 604 321 0555 FAX 604 321 0555
E-MAIL: todista@smartt.com
todistaja@telus.net

TOIMITTAJA/EDITOR Erkki Ahonen
LAYOUT Keijo Sakara
OIKOLUKU Oiva Iskanus
TAKASIVUN TOIMITUS Sylvia Rukkila
ALUETOIMITTAJIA Eljas Rossi, Rudolph Hyvärinen

TOIMITUSKUNTA Erkki Ahonen, Liisa Liedes,
Osmo Pieniniemi, Ulla Saari,
Aimo Selin, Uuno Vesänen, Mika Yrjölä

YHDYSHENKILÄ SUOMESSA Annikki Siren,
Uusi Porvoontie 693-2, 01120
Vestergskog
PUH 09-877-9114

ILMOITUSHINNAT: \$10.00 palstatuuma. Kihlaus ja
perhetapahtumailmoitukset \$20.00.
kuvan kanssa \$30.00.

TILAUSOHJEITA

KANADASSA JA USA:SSA: Voi tilata asiamiehiltä tai suoraan julkaisijalta.

KANADASSA: \$24.00. (sis.GST)
Kanadasta Yhdysvaltoihin \$30.00
Tilaus Kanadasta muihin maihin \$34.00

USA:STA: US \$24.00.

Tilaus USA:sta muihin maihin US \$28.00

SUOMESTA: Pankkilaitoksista tilisiirtona Sampoon nimellä
Totuuden Todistaja (koko nimi),
tili No. 800014-70846016. Vuositilaus 28 euroa.

MUISTA MAISTA:
CAD \$34.00, US \$28.00 tai 28.00 euroa.

OSOITTEITA

LCHETYSSIHTTEERI Erkki Inkiläinen
119 Bergeron Crt. PO Box 5006 PMS.
South Porcupine ON P0N 1K0
(705) 235-5418 FAX (705) 235-2655
E MAIL: inki@ntl.sympatico.ca

LCHETYSSKASSA USA

Timo ja Eeva Nirkkonen
4205 57th Ave. South C
Lake Worth FL 33463 USA

\$2.50 (GST INCL.) 2,25 euroa
Publications Mail Agreement No. 40028608

GST No. R 121903561
Publications Mail Registration No. 09505

"We acknowledge the financial support of the Government of Canada,
through the Publications Assistance Program (PAP), toward our mailing costs."

Rajakyläien patikkaevankelista

Impilahden Helvi

Impilahtelaisen evankelista Helvi Hukkasen elämä on suorastaan jännitystarina. Tultuaan uskoon 18-vuotiaana ja saatuaan kutsun evankelistan tehtävään parikymppisenä maalaistalon tyttärenä hän suuntasi matkansa Laatokan Karjalan villeihin rajakyläin.

Hänestä tuli rajakyläien "patikkaevankelista", kun läpi metsien oli patikoitava tietömien taipaleiden takana korpien keskellä oleviin kyliin viemään evankeliumia. Avioiduttuaan saarnaaja Urho Lähteen kanssa pariskunnan yhteinen taival vei heidät suuren lännelle, muun muassa New Yorkin pilvenpiirtäjien varjoon ja Harlemin synkille kujille. Välillä he palasivat Suomeen ja tekivät täällä lyhyehköjä työrupeamia ja lopulta muuttivat pysyvästi Suomeen viettämään eläkepäiviään.

Kentälle lähtö 1933

Siihen aikaan, kun 18-vuotias Helvi Hukkanen tuli uskoon 1930-luvun alussa, Impilahdella ja pitäjään kuuluvassa Koirinojan kylässä elettiin voimakkaan herätyksen aikaa. Yhden kesän aikana Koirinojalla, Laatokassa, kastettiin lähes 100 ihmistä, ja yksi heistä oli Helvi Hukkanen. Hänen äitinsä oli samaisella kasterannalla kastettu jo aikaisemmin.

Herätys ravisteli laajemmaltikin Laatokan Karjalaa, erikoisesti Sortavalan kaupunkia sekä Ruskealan, Harlun, Soanlahden ja Suojärven pitäjää ja niiden monia kyliä. Karjalassa puhujamatkoilla käyneet saarnamiehet innostivat uskoon tulleita nuoria evankelioimaan hengellisesti raiwaamattomia rajapitäjiä ja -kyliä. Pian uskoon tulonsa jälkeen Helvi koki saaneensa kutsun Jumalalta evankelistan tehtävään.

Vuonna 1933 kotiseurakunnan vanhimisto siunasi 20-vuotiaan Helvin koelähetiksi, ja sillä virkanimikkeellä hän työskenteli elämänsä loppuun asti. Ennen ensimmäiselle koelähettimatkalleen lähtöä hän kertomansa mukaan meni kotinsa peräkamariin ja polvistui rukoukseen pyytämään Herralta lähtöevästä matkalle.

Ottaessaan Raamatusta niin sanotun peukalopaikan hänelle avautui Sanan kohta: "Pyri osoittautumaan Jumalalle semmoiseksi, joka koetukset kestää, työntekijäksi, joka ei työtään häpeä, joka oikein jakelee totuuden sanaa." (2. Tim. 2:15)

Tämän eväspaketin kanssa hän lähti matkaan, ja sana osoittautuikin oikeaan osuneeksi, sillä heti ensimmäisellä matkalla kutsumus tuli koetelluksi. Suistamo oli pitäjä, jota ei Karjalassa vaikuttanut herätys ollut vielä ollenkaan koskettanut.

Helvi oli matkalle lähtiessään saanut äidiltään sen verran rahaa, että saattoi matkustaa postiautossa Tuleman kylään, joka oli pitäjän keskus. Hänen astuttuaan ulos autosta lapset piirittivät hänet ja kyselivät hänen kitaraansa osoitellen: "Mikä tuo on?"

Lapset eivät tienneet, asuiko kylässä uskovia. Sitä eivät tienneet paikalla olleet aikuisetkaan. Lopulta Helvin kohdalle osui nainen, joka tiesi kertoa: "Torikaupiaan akku (eukko) on muuttanut uskon, ja minä vien sinut sinne."

Illosta puhkesi torikauppiiaan akku itke-

mään, kun tapasi uskovaisen kanssamatkaajan, vieläpä evankelistan. Ihan pian torikauppias itsekin tuli kotiin, ja tavattuään evankelistan oli heti valmis antamaan elämänsä Herralle. Siten Helvi sai korjata Tuleman kylästä ensi lyhteensä, ja koelähetin virkakkin sai sinettinsä.

Hurjien huhujen rajakylä

Pari veljeä oli yrittänyt maihinnousua rajakylään, jolla oli hurjan kylän maine. He kyllä saivat kokoushuoneen, mutta kokous jäi pitämättä, kun miehet joutuivat piestyinä perääntymään. Siihen päättyi heidän valloitusretkensä, ja kylä osoittautui maineensa veroiseksi.

Helvi Lähde toimi miehensä Urhon kanssa Pohjois-Amerikassa pariin otteeseen. He tekivät työtä New Yorkissa, Los Angelesissa, Fitchburgissa ja Torontossa.

Kuvassa vasemmalta: Urho, Veikko, Anna-Liisa ja Helvi Lähde.

Helvi päätti lähteä samaiseen kylään arvelleen, ettei siellä varmaankaan neitevankelistan kimppuun käydä. Siihenkään kylään ei ollut edes kärrytietä, joten jalakatikassa matka oli tehtävä, eikä Palojärven kylän uskovista kukaan uskaltanut lähteä kaveriksi.

Kylässä oli 30-40 taloa. Ne olivat venäläismallisia, olihan kylä aivan rajan pinnassa. Huhuiltiin, että juuri sen kylän kohdalla siirtyi öiseen aikaan suomalaisia miehiä Venäjän puolelle. Huhu myös kertoi, etteivät kaikki miehet selvinneet rajan yli, vaan osa katosi, eikä kukaan kyselty perään.

Kokoushuone järjestyi, ja kylän lapset hoitivat tiedottamisen. Suurehko tupa täyttyi kuulijoista, mutta kun Helvi yritti laulaa, nuoret miehet rupesivat kiskomaan kitaraa hänen käsistään. Maalaistalon tyttärenä Helvillä oli kuitenkin ruista ran-teessa.

Kokouksen pidosta ei tahtonut tulla mi-

tään. Muutamat pilkkasivat evankelistaa: "Suopa laholastu silmil sylgie, da rotsua (kasvoja) vasten märeä rievul isgie (lyödä)." Uhkaustaan he eivät kuitenkaan toteuttaneet.

Kun tupa tyhjentyi, Helvi kysyi emännältä yösiijaa, mutta muurin nurkasta kuului heti vihainen ääni: "Mäne karu (paholainen) helvettih." Helvi jäi kuitenkin penkille istumaan. Kotvan kuluttua emäntä virkahti: "Meil on äijy luzsikkua (paljon luteita), myökin makuamme sapahil (navetan vintillä)."

Emäntä toi kuitenkin poszelin (patjan) ja viskasi sen kamarin lattialle. Siihen sai tulikokeensa läpi käynyt nuori evankelista

kulkijoita eikä yleensä minkäänlaisia toisuskoisia.

Kylät sijaitsivat tietömien taipaleiden takana synkkien korpien keskellä. Metsien läpi oli suunnitettava seuraavaan kylään, ja eksyminenkin oli melko tavallista. Oli tarkaavaisesti kuunneltava koirien haukahduksia ja määriteltävä niiden mukaan oikea suunta.

Rajaselänkin kylä löytyi koiran haukunnan perusteella. Siellä evankelistat saivat yllättävän ystävällisen vastaanoton, kun osuivat taloon, jonka poikamiesistä oli ollut suorittamassa asevelvollisuutta samassa joukko-osastossa Helvin veljen kanssa. Talossa kohdeltiin evankelistatyttöjä kuin arvovieraita konsanaan. Kylässä oli poikamiesistä useammassakin talossa, ja niinpä miesten äidit alkoivat kosiskella reippaita evankelistaneitosia miniöikseen. Siinä he eivät kuitenkaan onnistuneet, ja evankelistojen matka jatkui.

Avojaloin lumisohjossa.

Manssila oli suuri maanviljelyskylä aivan valtakunnanrajalla niin, että se jakautui molemmin puolin rajaa. Kylän kohdalla valtakunnat erotti toisistaan vain pahanpäiväinen riukuaita, joten keskusteluyhteyttä voitiin toteuttaa. Evankelistojen patikoissa Rajakylästä kohti Manssilaa heidät yllätti räntäsade. Tyttöjen jalkineet tietysti kastuivat, ja niillä oli vaikea kävellä. Ei auttanut muu kuin ottaa kengät käteen ja jatkaa kävelyä avojaloin lumisohjossa.

Herra kuitenkin piti huolta lähettiläistään niin, etteivät he sairastuneet, ei edes Lyyli Kapanen, joka oli juuri ennen matkaa ollut sairaalassa hoidettava keuhkoputkentulehduksen takia.

Tyttöjen saavuttua Manssilaan heillä oli kova nälkä. Onneksi Lyylillä sattui olemaan jäljellä kaksi markkaa, ja sillä sai ostettua neljä rinkiä. Läheiseltä hautausmaalta löytyi sopivia kiviä, joilla istuen tytöt nauttivat kenttäateriansa.

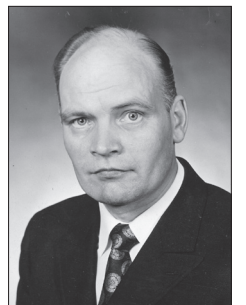
Kokoushuone ensimmäistä tilaisuutta varten avautui aivan läheltä hautausmaata, ja niin sai suuri Manssilan rajakylä ensikosketuksen elävään evankeliumiin.

Olemme seuranneet kappaleen matkaa kahden Herransa palvelukseen antautuneen nuoren evankelistan patikointia Karjalan rajakylissä. Matka jatkui, kokemukset ja tapahtumat vaihtelivat.

Olen halunnut antaa lyhyen kuvauksen siitä, millaista oli korvenraivaajien, uranuurtajien työ Laatokan Karjalan rajakylissä siihen aikaan, kun siellä ei vielä ollut uskoviin ryhmiä. Toivon, että tämä lisäisi arvostustamme heidän työtään kohtaan.

HEIKKI LAHTI/ RISTIN KANS

ARTIKKELIN
KIRJOITTAJA ON
ELÄKKEELLÄ
OLEVA RAA-
MATTUOPISTON
JOHTAJA.

Jumalan kirkkauden toivo

Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta, jonka kautta myös olemme uskossa saaneet pääsyt tähän armoon, jossa me olemme, ja meidän kerskauksemme on Jumalan kirkkauden toivo... mutta toivo ei saata häpeään; sillä Jumalan rakkaus on vuodatettu meidän sydämiimme Pyhän Hengen kautta, joka on meille annettu. Room. 5:1-2, 5. Raamattu kansalle käänös sanoo: Mutta toivo ei tuota pettymystä.

Inhimillinen toivo

Ihmisen haaveilu jostakin paremmasta on inhimillistä toivoa. Hän toivoo, että asiat olisivat paremmin, olisi paljon rahaa - uusi auto jne. Inhimillinen toivo on optimismin verrattava hyvä asia. Ilman toivoa on vaikea elää. Jumala on luomisessa pannut ihmiseen tämän toivon. Toivorikkaat ihmiset ovat miellyttäviä keskustelukumppaneita. Heidän seuransa on valoisa, ja he ovat täynnä elämää. Pessimistit usein kutsuvat itseään realisteiksi. Mutta jopa realisteiksi itseään kutsuvilla on jonkinlaista toivoa.

Kansakunnilla pitää olla toivoa. Joskus toivon kohde on ihminen - Mannerheim, Lasse Viren, Paavo Nurmi. Hengellisessä kentässä toivotaan uutta Billy Grahamia. Amerikka toivoo selviävänsä terroristeista. Selvittääkseen tilanteesta, heidän on luotava mahdollisimman pessimistinen kuva, että oma kansa ja muut valtiot lähtisivät mukaan vaatimaan terroristivaltioiden johtajia tilille. Tämäkin on jonkinlaista toivoa. Ihmiset pitää ensin saada mahdollisimman epätoivoisiksi, että pieni toivonkipinä näyttäisi suurelta juhannuskokolta.

Jumalan kirkkauden toivo

1. Toivo ei saata häpeään - se ei tuota pettymystä

Kun ihminen panee toivonsa Jumalaan, niin toivon kohde on luja. Jumala on ollut aina ja tulee olemaan aina. Sentähden Jumalaan pantu toivo ei tuota pettymystä.

Paavali ei riemuitse ainoastaan toivosta päästä Jumalan kirkkauteen. Hän iloitsee myös ahdistuksista - sillä me tiedämme, että ahdistus saa aikaan kärsivällisyyttä.

Tessalonikalaisille Paavali kirjoittaa: "Me kiitämme Jumalaa aina kaikkien teidän tähtenne, mainiten teitä

rukouksissamme, sillä lakkaamatta me Jumalamme ja Isämme edessä muistamme teidän työtänne uskossa ja väivännäköänne rakkaudessa ja kärsivällisyyttänne toivossa Herraamme Jeesukseen Kristukseen." Tess. 1:2-3. - Kärsivällisyyttänne toivossa! Jostakin merkillisestä syystä Raamattu kytkee kärsivällisyyden ja toivon yhteen.

Tämä puhuu meille siitä, että Jumalan kirkkauden toivo ei ole jokin ohimenevä haave, vaan se kasvaa kärsivällisyydessä.

2. Jumalan kirkkauden toivo on varma

"...olemme paenneet pitämään kiinni edessämme olevasta toivosta. Se toivo meille on ikäänkuin sielun ankkuri, varma ja luja, joka ulottuu esiripun sisäpuolelle asti." Hebr. 6:18-19.

Sielumaailma on ailahtelevainen. Lauluntekijä laulaa. "Sielussain yötä päivää vain tunteet vaihtelee. Oon tänään lämmin hellä, taas mieli kylmenee." Sielumaailman ailahteluita ei kukaan taida selittää. Me tunnemme, mitä me tunnemme, ja sitä on toisen vaikea muuttaa. Sentähden uskonelämässäkkin koemme takaiskuja. Ei pitäisi luottaa sielumaailman tuotteisiin, vaan Jumalan sanaan.

Sielu tarvitsee ankkurin py-syäkseen paikallaan. Toivo on sielun ankkuri, joka ulottuu esiripun toiselle puolelle. Meidän tunteemme eivätkä edes järjen päätelmäkään kykene ulottumaan iankaikkisiin, mutta Jumalan antama kirkkauden toivo ulottuu ankkurina sinne, mistä maailman myrskyt eivät pääse sitä repimään. "Usko on luja luottamus siihen mitä toivotaan!" Meidän toivomme on Jeesus Kristus, joka on mennyt esiripun toiselle puolelle. Jeesuksen hankkima vanhurskaus kestää kaikki ailahtelut. Ristin työ ei ole meidän tunteittemme varassa. Jos jalkamme horjuvatkin, niin kallio, jolla seisomme, kestää.

3. Jumalan kirkkauden toivo on elävä toivo

"Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka suuren laupeutensa mukaan on uudestisyntyttänyt meidät elävään toivoon Jeesuksen Kristuksen kuolleistannousemisen kautta..." 1. Piet. 1:3.

Uskovaisella ihmisellä on elävä toivo, joka hallitsee ja ohjaa hänen elämänsä. Se on iankaikkisen elämän toivo.

Toivoa kutsutaan eläväksi, koska se on alkanut jo toteutua. Messias on ilmestynyt, kuollut ja ylösnoussut, ja meidänkin ylösnousemuksemme on saanut jo lähtölaukauksen Jeesuksen ylösnousemuksella.

Tämä toivo elää meissä. Se ei ole inhimillistä optimismia, vaan Jumalan meihin asettamaa lujaa luottamusta, joka elää vaikka mitä tapahtuisi ympärillämme. Tämä elävä toivo ei ole vain jotakin utopistista haaveilua paremmas- ta, vaan elävää todellisuutta, joka auttaa meitä päivittäin.

Kun Jumala antaa ihmiselle elävän toivon, niin myös elämän onni rupeaa aukenemaan sen myötä. Sisäinen elävä toivo avaa mahdollisuudet onnelliseen elämään.

4. Jumalan kirkkauden toivo on pysyvä toivo

"Niin pysyvät nyt usko, toivo, rakkaus, nämä kolme, mutta suurin niistä on rakkaus." 1 Kor 13:13

Maailman kirjoissa luku 13 on huonoenteinen luku. Monissa kerrostaloissa ja hotelleissa ei ole ollenkaan 13. kerrosta. Myös kalenterissa 13. päivä on paha luku, ja jos vielä sattuu olemaan perjantai! Mutta meidän Raamatussamme 13:13 on usein aivan parasta. 2 Kor 13:13 sanoo: "Herran Jeesuksen Kristuksen armo ja Jumalan rakkaus ja Pyhän Hengen osallisuus olkoon kaikkien teidän kansanne." Voitko parempaa toivottaa. Ja tämä 1 Kor 13:13 usko, toivo ja rakkaus, nämä kolme!

Aikaisemmin samassa luvussa puhutaan asioista, jotka häviävät; niitä ovat: profetoiminen, kielillä puhuminen ja tieto. Niistä sanotaan, että ne ovat vajavaisia. Mutta kun tulee se, mikä on täydellistä, katoaa se, mikä on vajavaista. Jakeessa 12 verrataan ajallista ja iankaikkista. Ajallinen on vajavaista ja iankaikkinen täydellistä.

Jakeessa 13 puhutaan kolmesta pysyvästä voimasta. Uskosta, rakkaudesta ja toivosta. Miksi toivo on päässyt näin jaloonsa seuran. Siksi, koska nämä kolme erottamattomasti kietoutuvat yhteen. Ne kaikki edustavat iankaikkista ja pysyvää. Siksi meidän tulisi tavoitella näitä ja elää näissä.

Inhimillinen toivo on katoavaa optimismia. Jumalan kirkkauden toivo ei tuota pettymystä. Se on varma kuin ankkuri. Jumalan toivo on elävä toivo ja Jumalan antama toivo on pysyvä.

ERKKI AHONEN

Herralle pyhitetty

Viime kerralla meillä oli puhetta granattiomenoista ja kultatiuista Aaronin viitan helmassa, ja mitä ne opettavat meille Uuden liiton papeille. Samassa luvussa, jossa kerrotaan näistä asioista, jatketaan myös muusta pappien asuun kuuluvasta: "Tee myös otsakoriste puhtaasta kullasta ja kaiverra siihen... sanat "Herralle pyhitetty". 2 Moos. 28:36.

Jeesuksen veri puhdistaa

Nykyaikana televisio ja kirjat ja lehdet levittävät niin paljon

saastaa ihmisten katseltavaksi ja luettavaksi, että on ihme, jos ajatusmaailma pysyy puhtaana.

Paavali antaa meille hyvän neuvon: "Kaikki, mikä on totta, mikä kunnioitettavaa, mikä oikeaa, mikä puhdasta, mikä rakastettavaa, mikä hyvältäkuuluvaa, jos on jokin avu ja jos on jotakin kiitettävää, sitä ajatelkaa." Fil. 4:8.

Ei voi estää sitä, etteikö joskus jokin sopimaton ajatus tai mielikuva tulisi ajatusmaailmaamme, mutta ei meidän tarvitse antaa

sen pesiä päähämme, eikä jäädä hekumoimaan sen tiimoilta. Silloin on hyvä painaa mieleen nuo asiat, joita Paavali kehottaa meitä ajattelemaan. Eikä sinne paljoa muuta mahdukaan, kun kaikki tuo hyvä täyttää sisimpämme.

Kun pappeja vihittiin virkaansa Vanhan liiton aikana, niin kehoitettiin ottamaan uhrieläimen verta ja "sivelemään sitä Aaronin ja hänen poikiensa oikean korvan lehteen". 2 Moos. 29:20. Johannes Kastaja nähdessään Jeesuksen huudahti: "Katso Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin." Joh. 2:29. Jeesuksen veri puhdistaa meidät ajatusmaailmankin synneistä ja varjelee jatkuvasti puhtaana, kun häneen turvaudumme.

Samassa jakeessa (2 Moos. 29:20) sanotaan, että verta piti siveellä myös "oikean käden peukaloon ja oikean jalan isoon varpaaseen." Tämä edustanee meidän koko elämämme kulkua. "Silmät luotuina Jeesukseen!" "Häntä ajatelkaa!" Korvat auki Jumalan puheelle ja suljettuina sielunvihollisen houkutuksille. Kätet ja jalat toteuttamassa hänen tahtoaan

ja kulkemassa hänen viittoittamaansa tietä.

Voitelun tärkeys

Tätä kaikkea me emme saa aikaan omin voimin, vaan me tarvitsemme sitä, mitä Aaronille ja hänen pojilleen oli varattu. "Ota alttarilla olevaa verta ja voiteluöljyä ja pirskoita Aaronin ja hänen vaatteittensa päälle." 2 Moos. 29:21. Seitsemännessä jakeessa sanotaan: "Ota voiteluöljyä ja vuodata hänen päähänsä ja voitele hänet."

Jeesus luki Jesajan kirjasta ennustuksen hänestä itsestään: "Herran Henki on minun päälläni, sillä hän on voidellut minut julistamaan evankeliumia..." Luuk. 4:18. Jos Jeesus tarvitsi voitelua elämäntehtävänsä, sen suuremmalla syyllä me sitä tarvitsemme. Sen tähden Jeesus kehotti opetuslapsiaan sanoen: "Älkää lähtekö Jerusalemita, vaan odottakaa Isältä sen lupauksen täyttymistä, jonka te olette minulta kuulleet... Teidät kastetaan Pyhällä Hengellä... Kun Pyhä Henki tulee teihin, te saatte voiman ja te tulette olemaan minun todistajani."

Voi, kunpa Jumala antaisi meille tämän päivän uskoille janoa saada uudelleen Pyhän Hengen voimaa! Lauluntekijä toteaa: "Ei riitä, jos kerran sulta, sun kasteesi siunatun sain. Mä tarvitsen uutta tulta, uutta armoa matkalain."

Jos nykyiset seurakunnat kokisivat uudelleen Pyhän Hengen vuodatuksen ajat, uskoisin, että kävisi toteen Jeesuksen sanat "te tulette olemaan minun todistajani". Jokainen palaisi tulesta voittaa sieluja Jumalan valtakuntaan. Tuska kuolevista sieluista täyttäisi sydämet. Varmaan monet vähäpätöisimmät asiat saisivat väistyä syrjään, ja sielujen pelastus ja Jumalan tahdon toteuttaminen tulisi ensi sijalle.

Joten, rukoillaan uutta Hengen vuodatuksen aikaa ja muistetaan, että Pyhä Henki täyttää vain verellä pestyn sydämen!

Teidän kansanne enemmän voimaa kaipaava

SAARA ROSSI

JK Olkoon tämä jo alulla oleva uusi vuosi myös alkuna uudelle Pyhän Hengen työlle meidän jokaisen sisimmässä!

“Mutta jos Kristuksesta saarnataan, että hän on noussut kuolleista, kuinka muuttamat teistä saattavat sanoa, ettei kuolleiden ylösnousemusta ole?” 1. Kor. 15:12

Tuntuu ihmeelliseltä, että Korinton seurakuntaan oli tullut sellaisia jäseniä, jotka eivät uskoneet kuolleiden ylösnousemukseen. Kristuksen kuolema ja ylösnousemus ovat uskossa olemisen perusasioita. Näitten kautta meilläkin on toivo ylösnousemuksesta ja iankaikkisesta elämästä.

Uskon päämäärä

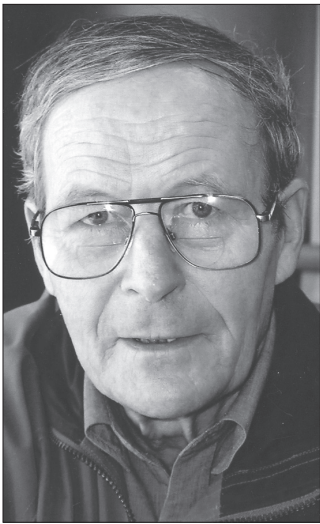
Paavali jatkaa tästä samasta asiasta 1. Kor. 15:17: “Mutta jos Kristusta ei ole herätetty, niin meidän uskomme on turha, ja te olette vielä synneissänne. Ja silloinhan Kristuksessa nukkuneetkin olisivat kadotetut. Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat.”

Uskon päämäärä on iankaikkinen elämä, ei tämä elämä täällä maan päällä. On turha kuulua seurakuntaan ja elää uskavana, jos kaikki päättyy tämän elämän jälkeen.

Toivo vain tämän elämän ajaksi

Paavalin aikana juutalaisten joukossa esiintyi kaksi johdavaa uskonnollista ryhmää: saddukeukset ja fariseukset. Saddukeukset sanoivat, ettei ole ylösnousemusta, ei enkelitä eikä henkeä, mutta fariseukset tunnustivat kumpaisetkin. Apt. 23:8.

Miksi saddukeukset panivat toivonsa Messiaaseen vain tämän elämän ajaksi? Paavalihan sanoi tämänkaltaisista, että he ovat kaikki muita ihmisiä surkuteltavammat! Jos asiaa ajattelee juutalaisten kannalta, niin tilanteen ym-

Uskon päämäärä

märtää paremmin, koska heidän uskomuksensa mukaan Messias perustaa heille oman valtakuntansa maan päälle - Messias on kuninkaana, ja Israel tulee hänen kanssaan hallitsemaan kaikkia muita valtakuntia. Tältä pohjalta ymmärtää, että jo ennen Paavalia, ja hänen aikanaan, juutalaiset odottivat Messiaasta hartaasti.

Tämä valtakunta, jota he odottivat tulee Raamatun mukaan olemaan todella ihana valtakunta. Ihmisten ikä on pitkä, nuorinkin kuolee vasta satavuotiaana. Ei ole sotia, leijona syö ruohoa kuin raavas ja saatana sidotaan tuhanneksi vuodeksi ja paljon muuta hyvää.

Silloin kun Jeesus vaikutti maan päällä, osa juutalaisista uskoi valtakunnan perustamisen ajan tulleen. Opetuslapset kuuluivat tähän joukkoon. Jeesuksen kuolema ristillä oli heille suuri pettymys. Kun Jeesus nousi ylös kuolleista ja ilmestyi opetuslapsille, heissä heräsi toivo uudelleen, ja he kysyivät Jeesukselta: “Tälläkö ajalla sinä jälleen rakennat Israelille valtakunnan?” Sillä kertaa Jeesus vastasi: “Ei ole teidän asianne tietää aikoja ja hetkiä, jotka Isä oman

valtansa voimalla on asettanut.” Tätä valtakuntaa ei ole vielä perustettu, mutta aika on varmasti lähellä.

Katselin erästä hengellistä televisio-ohjelmaa, jossa puhui Jeesukseen uskova messiaaninen juutalainen. Hän uskoi Jeesuksen tulevan pian, mutta odotti Jeesusta sen vuoksi, että hän perustaisi juutalaisille oman valtakunnan. Raamattu kuitenkin osoittaa selvästi sen tosiasian, että ennen tämän valtakunnan perustamista Jeesus tulee pilvissä omaa seurakuntaansa vastaan. 1. Tess. 4:14-18. Tätä ei tämä Jeesukseen uskova juutalainen ymmärtänyt tai ei uskonut siihen. Hän pani kaiken toivonsa Jeesukseen vain tämän elämän

ajaksi. Näistä ihmisistä Paavali sanoi, että he ovat kaikkia muita surkuteltavammat. Tämä juutalaisten valtakunta kestää vain tuhat vuotta. Iankaikkisuuteen verrattuna se on vain ajan rahtunen.

Iankaikkisuuden näkökulma

Monissa meidän päiviemme ihmisissä löytyy samantlaisia piirteitä kuin saddukeuksissa. Heidän päämääränsä on tässä elämässä. He eivät halua ajatella elämän todellista tarkoitusta ja päämäärää, joka on ikuisuuden puolella. Meidän tulisi aina pitää mielessä iankaikkisuuden näkökulma. Tästä Paavali sanoo: “...vaan niinkuin kirjoitettu on: ‘mitä silmä ei ole nähnyt eikä korva kuullut, mikä ei ole ihmisen sydämeen noussut ja minkä Jumala on valmistanut niille, jotka häntä rakastavat.’” 1. Kor. 2:9. Tämä on todellinen päämäärä. Tuhattuotinen valtakuntakin tulee kaikessa ihanuudessaan olemaan vain varjokuva tulevan iankaikkisen päämäärän rinnalla.

AULIS LAPPALAINEN

Täyttykää Pyhällä Hengellä

“... he tulivat kaikki Pyhällä Hengellä täytetyiksi ja alkoivat puhua muilla kielillä, sen mukaan, mitä Henki heille puhuttavaksi antoi.” Apt. 2:4.

Jos pelastuksen päivä on suuri ja unohtumaton, on sitä myöskin päivä, jolloin Herra kastaa Pyhällä Hengellä ja tulella. Sellaisen päivän saa vielä tänäänkin kokea se, joka on antanut itsensä Herralle ja joka uskoo Jumalan lupauksen olevan niin ja amen. Pietari sanoi elämän tietä kysyville ensimmäisenä helluntaina: “Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan. Sillä teille ja teidän lapsillenne tämä lupaus on annettu ja kaikille, jotka kaukana ovat, ketkä ikinä Herra, meidän Jumalamme kutsuu.”

Siis lupaus kuuluu kaikille, jotka kokonaan ovat Herralle antautuneet. Erikoisesti on Herra luvannut vuodattaa Pyhän Hengensä viimeisinä päivinä kaiken lihan päälle. Joel 2:28-29.

Me olemme kokeneet

Emme kirjoita tätä vain tietona, jota Sanasta olemme lukeneet ja johon uskomme, vaan, Jumalalle kiitos, myöskin omakohtaisen kokemuksen perusteella. Vä-

hän yli kymmenen vuotta sitten löysi allekirjoittanut pelastuksen Jeesuksessa, ja samoihin aikoihin tulivat kääntymykseen myöskin kaikki veljeni ja vanhempaini. Koko perhe astui Jeesuksen askelissa kasteenhautaan, kuten vanginvartijan perhe (Apt. 16). Ja Herra kastoi lyhyessä ajassa koko perheen Pyhällä Hengellä.

Laulun aika oli tullut kotiimme. Isä ja äiti neljän poikansa kanssa saivat ylistää Jumalaa uusilla kielillä. Vaikka kaikki maailman viisaat sanoisivat vastaan, me uskallamme laulaa:

*“Se on, se tosi on,
tää lupaus ihmeellinen.
Sillä maistanut, kokenut olen,
siksi tiedän, tosi se on.”*

Ihmetellä täytyy sellaista uskovaista, joka ei näytä tarvitsevan Hengen kastetta. Monet sanovat tulevansa toimeen ilman tätä suurta siunausta ja vieläpä vastustavatkin Hengen vuodatus-ta. Mutta jos oikealla tavalla nähdään Pyhän Hengen tehtävä, niin en usko, että kukaan rehellinen ja vilpitön Jumalalle antautunut sielu voisi kulkea ylisalin ohi Jumalan lahjan hyljäten. Ei totisesti, vaan polttava jano sydämessä kävisi tie ylisaliin odottamaan sitä Luvattua.

Jeesus piti niin tärkeänä Hengen kasteen, että kielsi opetuslap-

siaan lähtemästä ulos kentälle, ennenkuin olivat saaneet Pyhän Hengen. “Älkää lähtekö Jerusalemistä, vaan odottakaa Isältä sen lupauksen täyttymistä, jonka te olette minulta kuulleet.” Jos se on tärkeää kentällä kulkevalle todistajalle, niin yhtä tärkeä se on jokaiselle kristitylle. Kaikki uskavaiset ovat Jeesuksen todistajia. Olemme pelastetut pelastaaksemme toisia. Meille kuuluu hyvän sanoman vieminen Jerusalemiin, Juudeaan, Samariaan ja aina maailman ääriin asti.

“Te saatte voiman” Apt. 1:8

Veljeni ja siskoni, tunnetko voimattomuutta elämässäsi? Sinulla olisi halu kertoa Jeesuksesta, mutta ei ole rohkeutta. Monet kalliit hetket ovat menneet ohi, jolloin olisi ollut todistettava. On ollut kehoitus mennä viemään naapureille lentolehtinen, mutta ei ole ollut voimaa. Olet itkenyt heikkouttasi ja tehnyt päätöksiä: nyt minä todistan, - menen viemään lentolehtisiä, mutta et ole voimaa saanut. Ei tätä työtä tehdä meidän omilla voimillamme. Sinä tarvitset Pyhän Hengen kasteen. Kun sen saat, niin silloin on helppo kulkea Herran asioilla. Opetuslapsista kerrotaan, että he puhuivat Jumalan sanaa rohkeasti, kun heidät kastettiin tulella.

Eivät edes neuvoston herrojen kiellot ja uhkauksetkaan voineet sammuttaa heidän rohkeuttaan.

“Hän opettaa” Joh. 14:26

Pyhä Henki tulee opettajaksi, jonka vertaista ei ole maan päällä. Ei Hän vaadi tuntirahoja eikä lukukausimaksuja. Pyhä Henki opettaa sellaista viisautta, jollaista maallisissa yliopistoissa eikä korkeakouluissa kyetä opettamaan. Hengen koulussa ovat monet oppimattomat ja koulunkäymättömät miehet ja naiset oppineet tuntemaan Jumalan ihmeitä ja rikkauksia. Sanan totuudet, jotka ovat olleet suljettuina, avautuvat Hengen kautta. Pyhä Henki johtaa koko totuuteen totuutta rakastavan sielun. Kyllä sen opettajan koulussa selviävät kastekysymykset ym. totuudet. Ja jotka eivät tottele totuutta, ne kompastuvat.

“Kun Lohduttaja tulee” Joh. 14:26

Murheiden hetkinä ei voi saada parempaa lohduttajaa kuin Pyhä Henki. Oi, miten hän ymmärtääkään meitä suruissamme ja osaa kuiskata lohdutuksen, joka saa kyyneleiden sumentamat silmät kirkastumaan. Ei koskaan tarvitse tuntea itseänsä yksinäiseksi, kun Lohduttaja on sydämessä. Eikö nyt, kun maailma

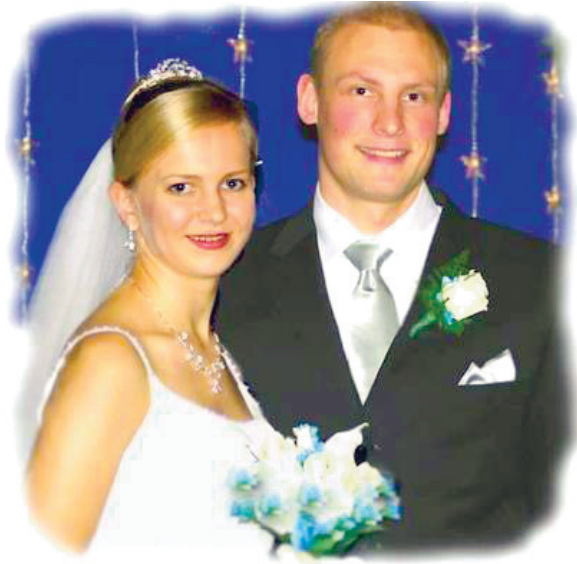
on kaikenlaista surua täynnä, ole Lohduttaja tarpeen. Käy ylisaliin odottamaan tätä taivaallista Lohduttajaa!

Oi, kunpa Herra saisi uudistaa kansansa Pyhässä Hengessä. Monet ovat jo uudistuneet, mutta kaikki me tarvitsemme uudistusta. Monet ovat olleet hengellisesti aivan loppuun kuluneita, uupuneita ja masentuneita, mutta käytyään pilven alle, ovat saaneet siunauksen, joka on pois pyyhkäissyt väsymyksen ja antanut uuden innon Herran työhön.

On ollut seurakuntia, jotka ovat vuosia polkeneet paikallaan. Kokouksia on pidetty, mutta kuoleman hiljaisuus on levännyt seurakunnan yllä. Kuoroa on hiottu laulamaan puhtaammin ja herätysviikoille on kutsuttu “parhaimmat nimet” puhumaan, mutta jäät eivät ole lähteneet liikkeelle. Mutta sitten alkoivat puhaltaa Hengen tuulet. Joku uskollinen odottaja sai henkikasteen, sai toinen ja kolmas, ja siitä syttyi tuli palamaan. Sieluja alkoi pelastua. Seurakunta sai armon käydä vihreille laiturille.

Pyhä Henki sytyttää tulen palamaan ja tuo yltäkylläisen elämän.

NIILLO HEIMONEN
RISTIN VOITTO 4/1941

Minna ja Ville Tuokkola

Outi (Päivi Tuokkolan sisar), Samuel, Päivi, Ville, Minna ja Valtteri Tuokkola.

Ajatukset vielä palaavat Kanadan matkaan, joka oli todella antoisa. Poikamme Villen ja hänen morsiamensa Minnan häät olivat hieno kokemus.

Vähän ennen joulua tuli nuoripari Vancouverista ja Valtteri-poikamme Suomesta Sudburyyn, josta Minna on kotoisin, ja jossa häät pidettiin. Villellä ja Minnalla oli kovasti vielä häävalmisteluja, joissa me molemmat perheet yritimme parhaamme mukaan heitä auttaa. Joulua juhliittiin Minnan perheen kanssa. Aattoillan aterialle meitä kokoontui peräti 18 henkeä. Tuntui hyvin kotoiselta! Ville luki jouluevankeliumin, ja söimme Saara-äidin valmistaman maukkaan ja monipuolisen jouluaterian. Illan pimetessä sitten ajoimme perheenä "kotiimme", (olimme saaneet erään tyhjillään olevan talon käyttöömmek) ja jatkoimme joulun viettoa oman perheen kesken.

Tuokkoloiden pikavierailu Kanadassa

Talviahät

Lähetysaiheinen joulukirkko

Jouluaamun kirkko muodostui lähetysaiheiseksi, josta syystä! Tuntui mukavalta viettää joulua perheen ja ystävien kanssa kylmässä, lumisessa Kanadassa. Vaikka rehellisyyden nimissä on todettava, että olosuhteet täällä Tansaniassa ovat paljon lähempänä ensimmäisen joulun olosuhteita. Ehkä pystyimme joitakin välähdyksiä tästä

ihmisille välittämään kertoessamme pölyisistä teistä, aaseista ja lammasslaumoista, arkipäivän elämästä tässä Ngaramtonin kylässä.

Kaunis hääjuhla

Ennen vuoden loppua lensi Outi-siskoni Suomesta Kanadaan. Olimme siis saaneet vielä yhden kaukaisen häävieraan! Minnan sisko miehensä kanssa pääsi myös

mukaan Vancouverista. Näin meitä oli kirjaimellisesti koontunut lännestä, idästä, etelästä, ja pohjoisesta (South Porcupine) juhlimaan Minnan ja Villen kanssa heidän yhteisen matkansa alkua. Häätilaisuus oli kaunis, illan juhla lämminhenkinen, jossa oli rento tunnelma. Nuoripari sai hyviä ohjeita ja paljon siunauksen toivotuksia. Meille vanhemmille se oli suuri juhla, ja kun vielä Sam siunasi parin saimme kokea sen suurena kunniana kohdallamme. Oli myös suuri ilo, että Valtteri pääsi Suomesta mukaan - voi sanoa että suoraan sairaalan petistä! Häämatkansa jälkeen he ovat nyt asettuneet asumaan Vancouveriin.

Lähetyskokouksia

Meillä oli mahdollisuus pitää lähetysasia esillä yhdeksässä tilaisuudessa matkan aikana (kolmessa eri kirkossa), sekä tietysti monien ystävien luo tehtyjen vierailujen aikana. Meille jäi sellainen tunne, että monet ovat sydämestään mukana meidän työssämme; useat esirukoilijan tärkeää työtä tehden, ja monet myös varoillaan. Saimme kertoa puskapappityön uutisia ja valottaa myös haasteita, joiden keskellä elämme.

Kiitämme Jumalaa lähettäjäseurakunnista, jotka tekevät työmme mahdolliseksi. Jälleen kerran koimme, että työ todellakin on yhteistä. Siunaamme teitä, ystävät ja työmme tukijat.

Rakkain terveisin vihreästä ja kukkivasta Arushasta,

PUSKAPAPPIEN KOULUTTAJAT
PÄIVI JA SAM TUOKKOLA

Intiaani saarnaa suomalaisille "Soossa"

Jatkoa etusivulta

Miten tulit mukaan nuorisotyöhön?

Kasvuvuosinani kuului bändiin, joka otti osaa nuorisotapahtumiin ja soitti alueen kirkkoissa. Jo musiikkimme perusteella olimme aina mukana nuorison keskuudessa. Menin raamattukouluun ja sen jälkeen aloitin nuorisopastorina pienessä kaupungissa. Saada julistaa Jumalan sanan nuorille ja tehdä se heille tärkeäksi, oli minulle hieno kokemus. Olen oivaltanut, ettei koskaan pidä hyljätä opiskelamista. Tulin ymmärtämään myös, että nuoria pitää haastaa antamaan kaikkensa Jumalalle.

Kuka on ollut hengellisen elämäsi suurin vaikuttaja?

Teini-ikäisenä minulla oli nuorisopastori, jota pitäisin suurimpana vaikuttajana elämässäni. Hän ruokki, kasvatti ja opetti kuuliaisuutta. Ne kaikki olivat hyödyksi minulle myöhemmin. Pyhä Henki on ollut aina vaikuttamassa elämäni suuntaa, mutta hän käytti monia henkilöitä, että olisin paremmin varustettu ja valmistunut uskon taipaleelle.

Miten tulit mukaan suomalaisen seurakunnan kuvioihin?

Kuten aikaisemmin mainitsin, minua ei kasvatettu heimolaisten ympäristössä. Kasvuvuosinani en todellakaan nähnyt eroa veljeni, vanhempieni ja itseni välillä. Eräs PAOC:n (Pentecostal Assemblies of Canada) johtajista kerran kutsui minua punaiseksi omenaksi - punainen ulkopuo-

lelta ja valkoinen sisäpuolelta. Hän oli vastakohta - valkoinen ulkopuolelta ja punainen sisäpuolelta. Teini-ikäisenä Sault Ste. Mariessa olin osa nuorten ryhmää, joka rakasti Jumalaa. Olimme uskollisia omille nuortenryhmillemme ja seurakunnillemme, mutta viikonpäivinä pidimme yhteyttä toisten seurakuntien nuorisoryhmiin. Suomalaisessa seurakunnassa oli nuortenilta perjantaisin, ja meidän ystäväpiiriimme kuului nuoria tästä seurakunnasta. Joten ryhmämme jäsenten omien nuorteniltojen lisäksi otimme perjantaisin osaa suomalaisten nuorten kokoontumiseen. Jumalalla on suurenmoinen tapa saada aikaan ystävyyssuhteita ja järjestää tapaamisia elämässämme. Kun ovet kohdallani sulkeutuivat muualla, toisia ovia avautui, ja toisen pastoriin paikka avautui Suomalaisessa Helluntakirkossa "Soossa".

Herättääkö se kysymyksiä, että olet Kanadan alkuasukas suomalaisessa seurakunnassa?

Koko ajan, ei tietenkään seurakunnan jäsenistön taholta, mutta niitten taholta, jotka eivät kuulu seurakuntaamme. He katsovat aina kahteen kertaan, kun mainitsen, että toimin pastorina suomalaisessa seurakunnassa. Se on oikeastaan melko humoristista! En ole suomalaisen näköinen enkä puhu suomea, mutta voin silti olla astia, jota Jumala käyttää seurakunnassaan.

Seurakuntamme ihmiset rakastavat

Clinton Moody ja Sault Ste. Marien nuorta väkeä.

työntekijöitään ja pitävät hyvää huolta pastoreistaan. He rakastavat Jumalaa ja eivät malta odottaa, mitä Jumalalla on varattuna heille kutakin viikkoa varten. Seurakunnassamme pidetään kokous sunnuntaisin englanniksi, myös yksi viikkoillan kokous on englanniksi, joten Jumala voi käyttää minua näillä alueilla seurakunnassamme. En vielä hallitse suomen kieltä, mutta kun opin, niin ainakin yritän tulla toimeen sillä kielellä. Kuuliaisuus ja seurakunnan

rakentaminen kaikilla mahdollisilla tavoilla Jumalan suunnitelman mukaan tulevat ensimmäiseksi. Saatat sanoa, että nautin tästä haasteesta suomalaisten parissa, muuta luulin sen paremminkin olevan suomalainen pulla!

ANDREW PETÄINEN

VAPAASTI ENGLANNISTA
KÄÄNTÄNYT
EOA

Evankeliumia turistitulvassa Pattaylla

Suomalaisia turisteja kävi Thaimaassa 5 vuotta sitten 30 000, ja vuonna 2004 Suomen Suurlähetystö sanoi 100 000 turistin rajan ylittyvän. Ja tulevaisuudessa ihmismäärät vain kasvavat. Koko talven tasaisen varma lämpö ja edulliset hinnat houkuttelevat yhä enemmän suomalaisia Pattayan aurinkorannoille.

Suomalaisen Kotikirkon toiminnan aloitimme täällä Pattayalla syksyllä 2001, ja suomalaiset turistit ovat löytäneet tiensä Kotikirkkoon.

Parempaan suuntaan

Pattaya kantaa maailmankuulua seksibisneksen mainetta. Tämä on nykyajan Sodoma ja Gomora tai saatanan synagooga. Täällä voidaan sanoa monista ihmisistä, että heidän häpeänsä on tullut heidän kunniaakseen. Mutta Jumala silti rakastaa niitäkin ihmisiä, jotka sielunvihollinen on saanut soikaista. Ihmiset elävät valheessa ja kuvittelevat kaljalasin takaa, että elämä on hyvin. Sydän kuitenkin itkee. Isonkin miehen sisältä löytyy pieni poika, jonka silmäkulmassa kimmeltää kyynel.

Onneksi turismi on täällä muuttunut. Koko ajan yhä enemmän ja enemmän tulee tänne lapsiperheitä lomalle. Me rukoilemme, että osaisimme kertoa pelastuksesta ja elävästä Jumalasta niin rakkaasti ja armahtavasti, että ihmiset täälläkin voisivat uskoa sen todeksi.

Evankeliumia kujilla sairaaloissa, putkissa

Päivät kuljemme mieheni Juhani kanssa "kujilla ja aivoterillä" ja tapaamme suomalaisia hyvin paljon. Annamme hengellistä luettavaa ja kutsumme heitä joksununtaisiin tilaisuuksimme. Ihmiset tarvitsevat myöskin monenlaista apua, ja auttamalla heitä voimme lähestyä

sulkeutuneitakin ihmisiä. Jumala on auttanut meitä. Ihmiset ovat ottaneet meidät omakseen. He tuntevat meidät uskovina ihmisinä, Kotikirkon evankelistoina. He tietävät kenen puoleen kääntyä, jos hätä tulee.

Kaupungin kaikki sairaalat, putkat ja vankilat ovat

Suomalaiset kokoontuivat Kotikirkon joulujuhlaan suurella joukolla.

myös viikottain ohjelmistossa. Kaikenlaista apua tarvitaan. Suomen Suurlähetystön kanssa olemme usein yhteydessä, ja jopa Ruotsin Suurlähetystökin noteerasi meidät kutsumalla juhliinsa. Haluamme auttaa myös heitä.

Jumalalla on erikoinen suunnitelma Pattayan paikallisille suomalaisille ja turisteille. Pyydämmekin, että jos tunnet Jumalan puhuneen sinulle turistityöstä, rukoile ja pyydä Jumalaa vahvistamaan kutsun. Tule auttamaan meitä. Uskovia ei täällä ole monta. Emme millään kerkiiä tavoittamaan kaikkia ihmisiä.

Ja sinä uskova turisti, ota mukaan kaikki vanhat hengelliset kirjat ja cd:t sieltä kirjahyllystä. Me annamme ne täällä eteenpäin. Suomalainen kirjallisuus on hyvässä käytössä. Jos tulet auttamaan meitä, sinulla täytyy olla myös avioliitto hyvin varmallalla pohjalla - ja tietysti tulet aviopuolisosi kanssa yhdessä.

Jos tunnet, että Jumala puhuu sinulle, olethan valmis myös kärsimään pilkkaa Jeesuksen nimen tähden?

Suomalaisia joululauluja tropiikissa

Joulukuun 12. päivänä Pattayan suomalaiset kokoontuivat Kotikirkkoon. Salissa oli 150 tuolia, ja vain muutama jäi tyhjäksi. Kiitimme Jumalaa jokaisesta ihmisestä. Hanka-salmelainen Jari-Pekka toi piparkakkuja, jotka sulivat meidän jokaisen suussa. Pastori Niilo Mäenpää julisti ihmisille ilosanomaa Jeesuksesta, ja monet olisivat halunneet kuunnella enemmän 'Afrikan miestä'. Joulun merkitys tuli tuossa tilaisuudessa kaikille selväksi.

Vierulan Risto lauloi ja laulatti meitä kaikkia hengen voimassa, ja ihmiset lauloivat mielellään niitä ihan tavallisia joululauluja. Jouluaatonkin hartaustilaisuuteen tuli yli 70 ihmistä, vaikka monta muutakin tilaisuutta oli silloin. Ihmiset pyytävät, että jatkakaa ja jaksakaa. Kiitos kun rukoilet puolestamme

IRMA WAARNA

Piispa Wille Riekkinen ja evankelista Juhani Waarna puhuivat

Aasian katastrofin muistojumalanpalveluksessa Pattayan Kotikirkossa

Kun kuulimme, että piispa Wille Riekkinen on tulossa Bangkokiin pitämään muistojumalanpalvelusta, me myös täältä Pattayan suomalaiselta Kotikirkolta halusimme piispan tänne. Onhan meitä suomalaisia täällä paljon. Tilaisuus oli Marriott Hotellissa 12.01.05.

Piispa Wille Riekkinen oli yhdessä vaimonsa Seijan kanssa täällä, ja Bangkokista oli lähetysaarnaja Jukka Helle mukana.

Kotikirkon pastori Juhani Waarna toivotti suomalaiset tervetulleeksi tilaisuuteen, ja luki Psalmista 86: "Hätäni päivänä minä sinua avukseni huudan, sillä sinä vastaat minulle." Hän kertoi myös, kuinka Phuketissa ihmiset todellakin huusivat Jumalan puoleen, ja saivat apua.

Juhanin rukouksen jälkeen piispa Riekkinen saarnasi hyvin koskettavasti, että nyt ei ole syytösten aika, vaan auttamisen aika ja anteeksiannon ja toivon aika. On aika tehdä kaikki voitava hädän ehkäisemiseksi, pyytää Jumalaa avuksi itselle ja muille.

Piispa sanoi, että Jumala on luonut kyynleet sel-laisiksi, että tuska tulee kyynleiden mukana ulos. Me voimme tuoda ahdistuksemme Jumalan eteen. Raamatun viesti meille on: 'Lohduttakaa, lohduttakaa minun kansaani'. Nostakaamme silmät vuoria kohti, Jumalalta

tulee meille apu. Piispa Riekkisen tekstinä oli Luukas 13:1-5 Ellette tee parannusta, tuhoutte.

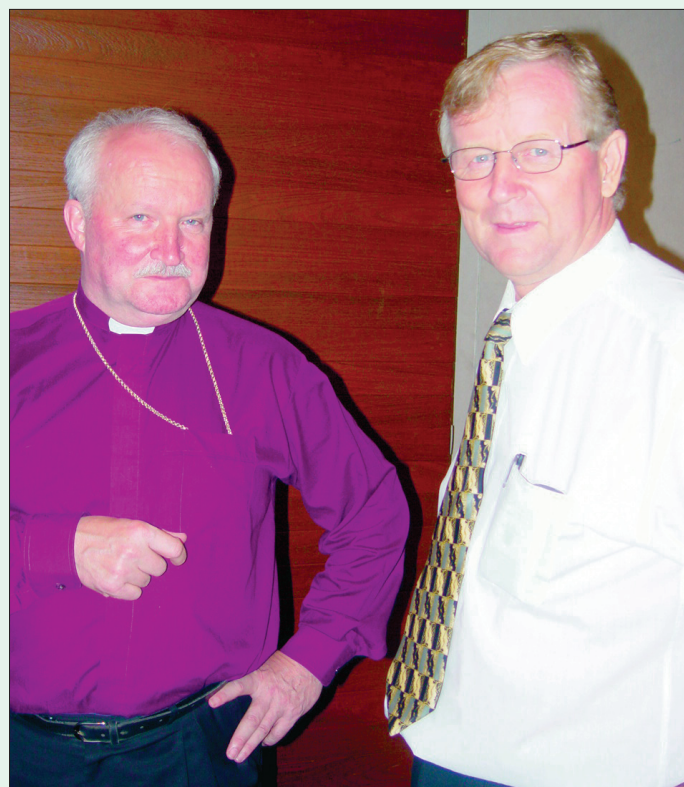
Vierulan Risto lauloi Psalmi 91 sanoin 'Joka Korkeimman suojassa istuu, ja Kaikkivaltiaan varjossa yöpyy, sanoo hän, Herra on minun linnani.' Laulu nostatti kyynleet jokaisen silmiin, ja Pyhä Henki yhtyi lauluun voimakkaasti.

Jumala itse siunasi suomalaisten yhdessäolon Pattayan Suomalaisessa Kotikirkossa.

Kahvitilaisuudessa virisi hyviä keskusteluja ja myös piispa ihmisläheisenä kansanmiehenä sai hyviä kontakteja niin täläläisiin savolaisiin kuin kaikkiin turisteihinkin.

KUVAT JA TEKSTI
IRMA WAARNA

Piispa Wille Riekkinen ja Juhani Waarna Pattayan suomalaisessa Kotikirkossa, jossa pidettiin jumalanpalvelus Aasian luonnonkatastrofin uhrien ja heidän omaisten muistolle.

Mitä kuuluu Sirpa Karjalaiselle

Tammikuun loppupuolella Todistajan toimituksessa pistäytyi harvinainen vieras, Kainuun lähetti Sirpa Karjalainen. Aulis ja Anne Lappalainen olivat kutsuneet hänet vieraakseen Vancouveriin. Sirpa asuu nykyisin Paltamossa, joka sijaitsee n. parinkymmenen kilometrin päässä Sirpan syntymäpaikkakunnalta, Puolangalta.

Sirpa muutti vuonna 1970 siirtolaisena Torontoon. Torontossa asui siihen aikaan hänen hyvä ystävänsä ja koulutoverinsa Marketta Myyrä. Hän oli jo lentokentällä vastassa ja piti yhteyttä uuteen siirtolaiseen, joka työskenteli North York Branson Hospitalissa. Marketta ja Matti kutsuivat Sirpan myös Saalem-seurakunnan tilaisuuksiin. Jumalan Sana vaikutti ja Sirpa kääntyi uudelleen Jeesuksen puoleen, joka oli hänet pelastanut kohta rippikoulun jälkeen nuorisoleirillä. Usko oli kylmentynyt opiskeluvuosina, mutta Torontossa usko sytyi uuteen liekkiin. Hänet kastettiin Toronton Saalemisan maaliskuussa 1971.

Sirpa meni Suomeen raamattukouluun, josta palatuaan toimi kaksi ja puoli vuotta Saalemin evankelistana Kaarina Isokivijärven ja Aili Salokosken työtoverina. Nuorena saatu lähetyskutsu alkoi kuitenkin polttaa. Sirpa toteaa: ”Jumala antoi minulle vielä uuden mahdollisuuden. Käsitin, että tämä olisi viimeinen ja ainoa mahdollisuus. Olinhan nuorena ammattinikin valinnut siinä mielessä, että voisin palvella Herraa lähetyskentillä. Halusin antaa nyt puoleltani kaikki, mitä oli annettavissa.

Palasin sitten Suomeen ja toimin evankelistana Heinolassa ja Sysmässä, jonka jälkeen menin kättilökurssille. Lähetyskentälle läksin vuonna 1977 Kainuun seurakunnan kannattamana. Ensimmäinen työ kauteni kesti vain 8 kuukautta. Melkein kaikki lähetysaarnajat karkotettiin silloin Etiopiasta. Kun en voinut heti palata Etiopiaan, olin Keniassa kolme ja puoli vuotta. Vuonna 1982 matkustin jälleen Etiopiaan.”

Sirpalta vierähti parikymmentä vuotta lähetystyössä. Vuonna 2000 Sirpa palasi Suomeen, Paltamoon. Hän kävi hoitoalan kurssin, jotta ammattitiedot ja -taidot saatiin ajan tasalle. Sirpan ensimmäinen potilas oli oma isä, joka sairastui vaikeaan sairauteen. Isän kuoleman jälkeen hän hoiti myös äitinsä, joka muutti taivaan kotiin vuonna 2004. Nykyisin Sirpa työskentelee Kainuun Keskussairaalassa, toimii Paltamon seurakunnassa rahastonhoitajana ja kirjamyynä sekä saarnailee siellä tarpeen mukaan.

Hänelle on myös auennut lähetyskenttä ihan kotikainuussa. Suomeen on muuttanut paljon väkeä eri maista, myös Eritreasta. ”Osaan puhua heidän kieltään,” iloitsee Sirpa. ”Osaan myös syödä heidän ruokaansa. On ihan kuin tekisin pienen matkan Etiopiaan, kun seurustelen heidän kanssaan. He taas kokevat, että olen yksi

heistä, koska puhun heidän kieltään ja tunnen heidän kulttuurinsa. Olen myös mummona heidän lapsilleen.”

Sirpa on valittu Kainuun edustajaksi Fida International-lähetysjärjestön hallitukseen. Tästä tehtävästä hän kertoo: ”Käyn vakituisesti Fidan kokouksissa, joista välitän tietoa koko maakuntaan. Vien myös maakuntani palautteen Fidaan. Kainuun kohdealue on erikoisesti Etiopia, jossa Heikki ja Marja-Liisa Penttinen toimivat.

Tapaninpäivän tsunamin tuhoihin Suomen Ulkoministeriö antoi 300.000 euroa ja Fida International keräsi seurakunnista toisen mokoman. Kanadasta aikoinaan lähteneet työntekijät Lauri ja Anne Sorila ovat parhailaan tutustumassa tilanteeseen Sri Lankassa. Kun on näin suuresta projektista ja rahoista kysymys, niin on parasta lähettää ammatti-ihmiset valvomaan, että varat käytetään oikein. Nyt alussahan siellä tarvitaan apua jokapäiväisiin tarpeisiin, ruokaan, juomaan, vaatteisiin tilapäisasuntoihin jne. Lähitulevaisuudessa tulee tietysti eteen pitempiaikaiset projektit. Sorilat voivat viipyä Sri Lankassa vain pari kuukautta. Sen jälkeen he jatkavat vielä opiskeluaan Suomessa, mutta Lauri on jo valittu Pohjois-Afrikan ja Lähi-Idän koordinaattoriksi. Sorilat palaavat myöhemmin Afrikkaan, ehkä asettuvat Egyptiin, josta on hyvät yhteydet eri kohteisiin.”

Suomen hengellisestä tilanteesta Sirpa sanoo: ”Yleiskuva on hiljaiseloa, mutta on myös ilopilkkuja kuten Kajaani, jossa on ollut herätystä. Viime vuoden aikana on siellä kastettu kymmeniä ihmisiä. Pastori Paavo Järvinen pitää keskiviikkoisin nk. Pyhän Hengen iltoja, joihin tulee ihmisiä eri piireistä. Monet syrjään jääneet ovat tulleet takaisin, ja ihmisiä on myös parantunut kokouksissa.

Lähetyskutsu ei ole Sirpan sydäimestä sammunut, vaan jos vielä ovet aukeavat, niin kukaties... **EOA**

Epäkohta

Ikäväkseni olen huomannut, että vanhat kristityt monilla paikkakunnilla jäävät pois ilman syytä seurakuntansa tavallisista kokouksista.

Tällainen tapa on vakava epäkohta Jumalan seurakunnissa. Jokaisen uskovaisen tulisi vointinsa mukaan täyttää paikkansa kokoushuoneessa. Näin monestakin syystä. Mainitsen tässä niistä muutamia:

Ensiksi: Läsnaolosi innostaa saarnaajaa. Täysi huone tekee huonostakin saarnaajasta loistopuhujan, mutta tyhjiytään huokailevat penkit saavat parhaankin puhujan kielen tarttumaan suulakeen ja ajan pitkään taltuttavat henkevimmänkin puhujan hengen.

Toiseksi: Paha tarttuu. Jos alat jäädä suotta kokouksista, niin huomaat, kuinka lähellä sinua olevat myöskin laimevat innossaan. Mutta kun alat käydä ahkerammin kokouksissa, niin alatpa nähdä vireyttä ympäristössäkin. Hyvä esimerkki näes vaikuttaa sekin.

Kolmanneksi: Läsnaolosi vaikuttaa kääntymättömiin. Jos uskomaton eksyy kokoukseen, jossa on vähän täysiä, mutta paljon tyhjiä istuimia, on kokous hänen kohdaltaan jo heti alussa pilalla. Vaikka hän saisi kuulla hyvääkin sanomaa, ajattelee hän koko ajan: Ei täällä kannata käydä, sillä eihän täällä näy käyvän muitakaan, jotavastoin täysi huone, jossa on paljon rukoilevia, taistelevia uskovaisia tekee kääntymättömään ihmiseen jo heti alkuun valtavan vaikutuksen, ja heikompiakin sanoma jättää jälkensä häneen.

Neljänneksi: Kokouksissa käyminen on sinulle itsellesi erittäin tarpeellista. Ehkäpä joku sanoo, että voihan sitä olla palava kristitty vaikka ei kävisi kokouksissakaan. Minun käsittääkseni palava kristitty ei voi olla pois kokouksista. Hänellä on niin paljon toisille annettavaa ja myös kokouksista saatavaa, että hän ei mitenkään malta olla poissa sieltä, missä Jumalan lapset kokoontuvat Herraa kiittämään. Vain kylmät ja penseät kristityt pitävät tapanaan olla kotonaan silloin, kun toiset käyvät Herran soria. Monen kylmeneminenhän alkaakin siitä, että sielunvihol-

linen onnistui hänet pidättämään kotona silloin, kun oli kokousaika. Toisella kertaa oli poisjääminen jo helpompaa ja kolmannella kertaa jo perin luonnollista. Sitten se tuli jo tavaksi, tavaksi, joka uhkaa viedä hänet kerran iankaikkisen helvetin vaivaan.

Ehkäpä joku sanoo: Kyllä se riittää kun minä aina käyn suurkokouksissa mukana. Siellähän on aina niin valtavaa ja siunattua. Niissä tavallisissa kokouksissa ei sieluni saa siunauksia.

Murhellinen asia on se, että seurakuntiin on muodostunut viime vuosina paraatikristittyjen joukko, jota ei juuri muulloin näe kuin jonkun ”suuruuden” vieraillessa seurakunnissa. Mutta epäilenpä, että kerran siellä suuressa paraatissa ei näitä huvittelijoita seppelöidä, eikä heidän rintaansa voitonmerkeillä kaunisteta. Siellä lienee vuorostaan paraatijoukkona se pienien, köyhien ja yksinkertaisten joukko, joukko, joka uskollisena seisoi ja taisteli paikoillaan niin myötä- kuin vastoin käymisissäkin. Joukko, joka omalla hiljaisella tavallaan kantoi ja kannatti Herran todistajaa niinäkin arkisina päivinä, jolloin toiset jäivät kotiinsa lepäämään.

Ehkäpä joku kysyy: Minulla on hyvin vähän tilaisuutta kokouksissa käymiseen. Pääsen vain kerran viikossa. Mihin kokoukseen minua kehottaisitte? Jos sinulla on vain yksi tilaisuus viikossa ja se olisi sinulla vapaasti järjestettävissä, niin neuvaisin sinua käymään joka toinen viikko rukouskokouksissa, ja joka toinen viikko sunnuntain aamupäiväkokouksissa, mutta jos seurakunnalla on leivänmurto, niin siihen pitäisi sinun järjestää aikaa ennen kaikkea.

Kuulehan lukijani! Miksi sinä et käy rukouskokouksissa ja leivänmurrossa? Ei kai sinulla vain liene syntiä sydämelläsi, jonka pelkää paljastuvan rukouskokouksissa ja jonka takia et uskalla osallistua leivänmurtoon. Herran nimessä tunnusta syntisi ja pääset vapaaksi saatanaa pulasta. Ja vielä neuvonsana. Älä missään tapauksessa järjestä perhejuhlaa ja kutsu sinne uskovia ystäviäsi juuri siksi ajaksi, kun seurakunnalla on kokous. Tällainen teko on häväistys koko seurakuntaa vastaan ja tikan isku saarnaajan selkään. Älä myöskään juoksentele kaikenkarvaisissa juhlissa, olkootpa hengellisienkin nimellä kulkevia, silloin kun seurakunnalla on oma kokous. Muista, mitä Herran Sana sanoo: ”Älkäämme jättäkö omaa seurakunnankokoustamme, niinkuin muutamien on tapana, vaan kehoittakaamme toisiamme sitä enemmän, kuin enemmän näette tuon päivän lähestyvän.” Hebr. 10:25.

EINO AHONEN 1940-LUVUN RISTIN VOITTO

Sateenkaaren todistus

”Minä panen kaareni pilviin...”

1. Moos 9:13

Täällä preerialla olen saanut lukemattomia kertoja ihaila tätä Jumalan lupauksen kaartaa ja saan vieläkin.

Myrskypilvien kupeesta kohoaa tämä mahtavan loistava kaari kaikkein väreineen kuin portiksi avaruuden aukeuteen. Miten hienona kaari hiveleekään katsojan silmää violetin, keltaisen, syvän violetinsinisen, vihreän, appelsiinivärisen, sinisen ja punaisen loistonsa soihtuna. Leveän tasaisena tuo nauha kaartuu näiden preerian aavojen yllä - toisinaan ihan kaksikin päällekkäin.

Lupauksen kaari on elävä todistus iankaikkisesta Jumalasta. Kuinka monta kertaa elämämme mustien, myrskyisten pilvien alla olemme unohtaneet tämän lupauksen kaaren. Aivan samoin kuin ihminen on unohtanut sen tosiasian, että elämämme suurin kokemus on Jumalan kohtaaminen. Kaikki toiset kokemuksemme, vaikka niilläkin on oma arvonsa, jää tämän kokemuksen rinnalla toisarvoisiksi ja lyhytaikaisiksi, vain tätä aikaa koskeviksi.

Jeesuksen kohtaaminen on rajaton Jumalan kolminaisuuden kokemus. Tämä kokemus ei lopu, se on ajaton. Kun luotu löytää Luojaansa, hän on löytänyt kaiken. Jumalaa kannattaa etsiä. Tämä valtava rakkauden löytö valloittaa meidät räjähtävän voimansa kanssa ihan uudella tavalla, sillä tätä rakkautta ei voi koskaan sitoa vangiksi omaan sydämeen. Se on elävä ja vapaa. Sillä ei ole erikoispaikkaa eikä rajoja. Tämä rakkaus ilmenee Pyhän Hengen kautta meissä innoittavana. Se panee meidät jakamaan omastamme toisille ilman vaatimuksia.

Rakkauden lahja on aina löydettävissä Jumalan yhteydessä. Se on ihmisen suurin kokemus ajassa ja myös ajattomuudessa. Rakkaus kasvaa suuremmaksi sen mukaan kuin ihminen jakaa sitä eteenpäin loputtomana lahjana. Isän tahdon, Jumalan rakkauden voimakkain kokemus oli ristillä.

Lupauksen kaari väreineen puhuu meille elävästi, että hänen rakkautensa on muuttumaton ja kokemuksen arvoinen. Palaan vielä ajatukseen, jonka edellä mainitsin: Kun luotu löytää Jumalansa, hän on löytänyt kaiken. En koskaan ole väsynyt ihailemaan lupauksen kaartaa täällä preerian taivaalla. Jumala on ollut minulle todella löytämisen arvoinen ja kaaren lupaus on todellisuutta.

SINIKKA LUKKARINEN

Hannu Happonen matkakertomus

Pakolaisia auttamassa ja saarnaamassa

Tammikuussa teimme saarnamatkan Arto Heinosen kanssa Hoiman districtin seurakuntaan, paikkakunnalle, jota kutsutaan nimellä Bugambe. Kampalasta on noin 210 kilometrin matka Hoimaan. Tie on ollut korjauksen alaisena niin kauan kuin muistan. Se on osittain päällystettyä,

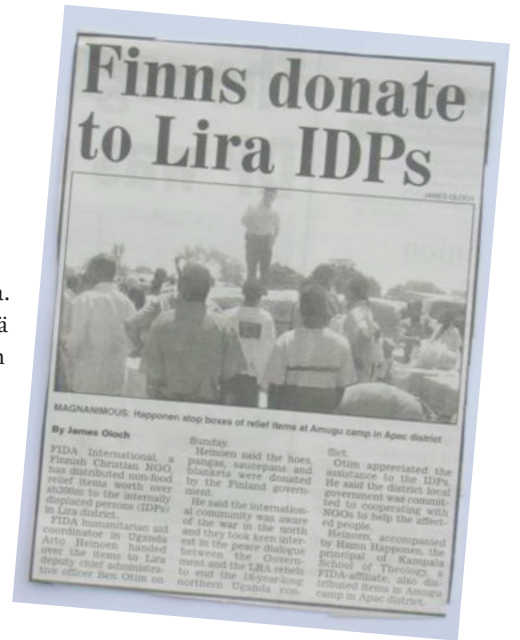
osittain soratietä. Viime aikoina on Ugandassa ollut kuivaa, joten soratieosuuksilla ajokkimme nostatti valtavia pölypilviä ilmoille. Saharassa oli ollut viikon kestävä hiekkamyrsky, ja tuuli kantoi hiekan Ugandaan, joten ilma oli tomun tähden utuista. En muista koskaan ajaneeni näin

tukahduttavassa pölyssä Afrikassa. Ajoimme valot päällä, että toiset tiellä liikkujat näkisivät meidät tomupilven keskeltä.

Saimme käsiimme New Vision-sanomalehden, joka on Ugandan johtavin lehti. Huomasimme siinä kiinnostavan otsikon: "Finns donate to Lira IDPs". Siinä kerrottiin miten "Hamu Happonen ja "Arto Heinonen" jakoivat humanitääristä apua kärsiville pohjoisessa. Vaikka olimme antaneet käyntikorttimme reportterille, hän ei kyennyt kirjoittamaan nimiämme oikein (hän kuitenkin osui koko lähelle oikeaa).

Vierailimme Kyangwalin pakolaisleirillä, joka sijaitsee n. 70 km Hoimasta. Eri Afrikan maista on sinne kokoontunut noin 18.500 pakolaista, jotka ovat olleet siellä jo pitkän aikaa. Hiljattain Kongosta on tullut pakolaistulva. Luulimme, että Kongon pakolaiset olisivat tulleet Kyangwaliin. Näin ei kuitenkaan ollut tapahtu-

Arto Heinonen puhumassa tarkkaavaiselle kuulijakunnalle.

nut. Havaitsimme myös, että Suomen Pakolaisneuvosto teki jo työtä tällä leirillä.

Saimme Hoimassa yöpaikan mukavassa, puhtaassa majatalossa. Kuuman pölyisen päivän jälkeen suihku oli tosi virkistävä. Kun kuivasin itseäni, huomasin, että pyyheliina tuli aivan ruskeaksi. Vesi oli aivan mutaista mutta virkistävää. Saarnasimme ja rukoilimme Arton kanssa kolmen päivän aikana Hoimassa. Kolmen päivän kuluttua oli mukava palata takaisin Kampalaan ja saada kunnan puhdasvetinen suihku.

HANNU HAPPONEN

Vaeltakaamme Hengessä

"Niin kehoitan siis minä, joka olen vankina Herrassa, teitä vaeltamaan, niinkuin saamanne kutsumuksen arvo vaatii." Ef. 4:1.

Apostoli Paavali kirjoitti Pyhä Hengen johdattamana paljon uskovaisten vaellusta koskevia opetuksia - enemmän kuin kukaan muu. Paavali oli monien lähetysmatkojensa aikana perustanut useita seurakuntia ja nähnyt, miten erilaisista elämän tilanteista kääntyneet ihmiset ajattelivat uskon elämään liittyvistä kysymyksistä. Kun ihmisiä tuli uskoon, silloin Jumalan Henki tuli heidän sydämeensä, ja siitä alkoi vaellus Hengen johdatuksessa ja hallinnassa. Samoin hengellinen kasvaminen alkoi siitä, kun Jumalan Henki alkoi työnsä ihmisessä.

Paavalin opetuksista käy esille se periaate, ettei hengellistä kasvua voi esiintyä, ellei Jumalan Henki saa hallita. Esimerkiksi galatalaisille kirjoittaessaan Paavali erottelee

hengelliset ja lihalliset ihmiset ja antaa ymmärtää, etteivät nämä ihmiset olleet kasvaneita, koska olivat lihallisia. Hän sanoo heitä älyttömiksi, koska olivat aloittaneet Hengessä mutta joutuneet uudestaan lihan valtaan. Myös korinttolaisille kirjoittaessaan Paavali selvästi ilmaisee, että hengellinen kasvu pysähtyy, kun ihminen joutuu lihallisen mielen hallintaan (1. Kor. 3:1-3). Tilanne olisi sama, jos alkaisimme kastella muovikukkaa ja odottaessimme sen kasvamista.

Olivatko nämä ilmiöt vain apostolisen alkuseurakunnan ongelmia, vai onko tällaista myös meidän aikanamme? Totisesti on! Joudumme seurakunnissamme jatkuvasti tämän ongelman eteen. Joudumme arvioimaan, onko kulloinkin esiin tulevat mielipiteet ja lausunnot lihan vaiko hengen tuotetta. Kolmatta vaihtoehtoa ei näytä olevan! Jeesus sanoi: "...joka ei minun kansani kokoa, se hajoittaa."

Onko mahdollista, että kymmeniä vuosia seurakunnassa, jopa toiminnassa mukana ollut henkilö joutuu maitoruoalle sentähden, että on joutunut lihan kuljetettavaksi? Hedelmistä puu tunnetaan, sanoo Jeesus. Lihan vaikutteet ovat aina hajoittavia ja repiviä.

Vielä olisi otettava esille lihan ja Hengen hedelmiä erittelevä Paavalin opetus. Gal. 5:20-25. Lihan vallassa vaeltava henkilö alkaa usein luottaa kokemuksiinsa, pitkään vaellukseensa, joskus myös oppineisuuteensa, asemaansa, ikäänsä tai muihin seikkoihin, jotka eivät tee kenestäkään hengellistä.

Kun näitä tilanteita tulee eteen seurakuntaelämässä, kuulee joskus kysyttävän, että mitä sanotaan seurakunnan säännöissä. Jotkut seurakuntalaiset saattavat arvella, että onhan meillä säännöt, joiden mukaan pitäisi mennä. Sääntöjä on muokattu vuosien varrella niin, että ne vastai-

sivat Raamatun ilmoittamaa linjaa ja vaakaumustamme. Seurakunnan säännöissä ei kuitenkaan voida löytää määritelmää siitä, onko sääntöjä tulkittu hengellisesti vai ei. Seurakunnassa ei saisi esiintyä maailmassa vallitsevaa itsekkyyttä ja oman kunnian tavoittelua, vallan ja voiton etsimistä. Valhe, viha, katkeruus ovat maailmasta.

Hengen hedelmä on rakkaus, ilo, rauha, pitkämielisyys, ystävällisyys, hyvyys, uskollisuus, sävyisyys, itsensä hillitseminen. Hengessä vaeltamisen säännöt on kirjoitettu meidän jokaisen "sydämen tauluun" Pyhän Hengen vaikutuksesta. Meidän kutsumuksemme on hyvin arvokas ja korkea. Seurakunta, jossa toimimme on Kristuksen kalliilla verellä lunastettu maailmasta. "Jos me Hengessä elämme, niin myös Hengessä vaeltakaamme."

RAIMO SILEGREN
PEFFERLAW ON

Todistajan juhlavuosi 2005
Lehti täyttää 80 vuotta

Kunnon lahjat 80-vuotiaalle

- * Ennätysmäärä tilauksia
 - * Ennätysmäärä lahjatilauksia
 - * Ennätysmäärä avustajia
 - * Ennätysmäärä lahjoituksia
- Vanhoilla hinnoilla!**

☒ HALUAN TILATA TODISTAJAN

Nimi _____

Osoite _____

- Mission Press Society
- 1920 Argyle Drive
- Vancouver BC V5P 2A8
- Canada

Liitä mukaan shekki tai money order nimellä
Mission Press Society
Tilausohjeet ja hinnat sivulla 2

Ulla Viitanen sai lisäaikaa

Ulla Viitanen on ystävämme. Olemme tunteneet Ullan ja Ension pian siitä lähtien, kun tulimme Torontoon vuonna 1980. Vaikka Ulla on ollut sidottuna pyörätuoliin monet pitkät vuodet, niin meillä on ollut häneen hyvä kontakti.

Ulla sairastui polioon lähes 50 vuotta sitten ja vaurioitui niin pahoin, että on tarvinnut aina sen jälkeen tukea liikkumiseen. Viime vuosina hänellä on ollut patterikäyttöinen pyörätuoli, jolla pääsee kivuttomasti ajamaan talossa, jossa pyörätuolilla liikkuminen on otettu huomioon. Tällainen elämän tilanne vaatii sitkeätä luonnetta.

Ulla ja Ensio on kasvattanut kaksi poikaa, joiden hoitamisessa olisi ollut työtä terveellekin tarpeeksi. Vaikka alaruumis ja käsivarret ovat erittäin voimattomat, on Ullalla jotain, jota puuttuu monelta meiltä, jotka olemme saaneet olla terveenä koko elämän ajan, nimittäin hyväntuulisuutta, hymyä, kärsivällisyyttä ja rakkautta. Ullan läheisyydessä on helppo olla, siinä juttu luistaa. Ulla on saanut erikoisen annoksen elämän myönteisyyttä. Hän kohtaa jokaisen päivän iloiten ja kiitollisella mielellä.

Vuosikymmenien takaa muistellaan sitä hetkeä, kun Ulla hoippui elämän ja kuoleman rajoilla. Hän oli Auran sairaalan ihmepotilas. Ulla nousi, vaikka kuulikin lääkärin tuumivan: "Toivoton tapaus!" Senaikaisessa hoidossakin oli puutteellisuksia.

Sitten Ensio muutti Kanadaan. Viisumia ei tarvittu, koska hän oli syntynyt Kanadassa. Toisin oli Ullan ja poikien kanssa. Ullan terveydentila pani siirtolaisviranomaiset pohtimaan tilannetta. Lopulta haastattelija sanoi, että kyllä tuollaisella hymyllä pärjää!

Ulla opiskeli englantia ja saksaa jo Suomessa ollessaan ja osasi kieltä niin hyvin, että kun Ensio oli jo töissä Torontossa, hoiteli Ulla Suomesta käsin veroilmoitukset ja muut sihteerin tehtävät. Kun sitten Ulla ja pojat tulivat Kanadaan, on sihteerin tehtäviä riittänyt Enskan kirjanpidon ja monien kiinteistöjen hoitamisessa. Veroasiat, kiinteistökaupat, rakennusluvut, pukkilauman rekisterin hoito, monien vuokralaisten ongelmalliset asiat, ja jopa vieraiden ihmisten asioiden hoito ovat työllistäneet Ullan tähän päivään asti. Ullan ääni pu-

helimessa on ystävällinen, ja niin monet vaikeatkin asiat ovat saaneet kiitettävän lopputuloksen.

Talvella 2004 Ulla sairastui vakavasti. Kaksi pitkää sairaalamatkaa, yhteensä viisi kuukautta, oli tehdä lopun maallisesta vaelluksesta. Hän joutui olemaan teho-osastolla monta viikkoa ja heikkeni viimein nollalukemille. Hengitysvaikeudet vaikuttivat ylipääsemättömiltä. Hänelle leikattiin avanne, josta annettiin lisää ilmaa vuosikymmeniä sitten pahasti vaurioituneille keuhkoille. Käyrän osoittaessa matalinta kulminaatiokohtaa, Ulla ei jaksanut puhua, ja ihon värikin oli sama kuin sairaalan lakanoissa. Silloin hartaat rukoukset nousivat Taivaallisen auttajan eteen sekä perhepiirissä että kirkoissa. Rukouksiin saatiin vastaus. Oli suoranainen ihme, kun voimat alkoivat hitaasti palautua. Lopulta hän pääsi kotiin, jossa hoitajat käyvät päivittäin auttamassa. Happea on saatavana vuoteen vieressä.

Ei ollut vielä Ullan lähdön aika. Hänellä on vielä paljon tehtäviä. Sihteerin tehtävien lisäksi pitää vielä hymyillä, lausua ystävällisiä sanoja ja rohkaista kans-

samatkaajia. Ja mikä tärkeintä; kantaa esirukouksien monia asioita perheessä ja perheen ulkopuolella. Toivotan Ullalle ja Enskalle terveyttä ja iloista mieltä jatkossa.

RAIMO SILEGREN
PEPPERLAW ON

Kiitosillallinen Bangkokissa

Pääministeri Matti Vanhanen kutsui kaikki vapaaehtoistyössä Phuketissa ja Bangkokin alueella olleet buffet-illalliselle. Illallinen oli järjestetty 17.1.2005 Amari Airport hotellissa, Dong Muang Ballroom'ssa, pääministerin Thaimaan matkan päätteeksi. Vanhanen kävi samalla matkalla tutustumassa Phuketissa ruumiitten tunnistamistytöhön.

Pääministeri Vanhanen antoi puheessaan suuren kiitoksen kaikille vapaaehtoistyössä olleille suomalaisille järjestöille ja yksi-

tyisille ihmisille.

Meistä paikalla olleista viideskymmenestä varmaan jokainen ajatteli, että emme ole olleet mitään sankareita, vaan jokainen olisi tehnyt sen saman, jos olisi ollut silloin täällä Thaimaassa. Olemme kiitollisia, että olemme voineet olla omalta pieneltä osaltamme ojentamassa auttavan kätemme silloin, kun siihen oli mahdollisuus.

Fida International/helluntaiseurakuntien lähetysjärjestön työntekijöitä oli paikalla 15. Kaik-

ki eivät päässet mukaan. Saimme Jumalan avulla olla yhdessä hänen hetkellä auttamassa kärsiviä ihmisiä.

IRMA WAARNA

Kuvassa osa Fidan auttajista. Vasemmalta: Kassu Kasari, Risto Vierula, pääministeri Vanhanen, Irma Warna, Mikko Saukkonen, Helena Karvonen, Seppo Tourunen, Toivo Karvonen, Juhani Warna ja Petri Björnbacka

LÄHELLE JUMALAA - LÄHELLE IHMISTÄ

TALVIPÄIVÄT FLORIDAN KOTIKIRKOSSA 24.-27.02.2005

Torstai

klo 10 Mission Press
13 Lähetystoimikunta
15 Neuvoa-antavat veljet
18 Raamattutunti
19 Avajaisjuhla

Perjantai

klo 9-11.30 Srk:ien edustajien neuvottelu
12 Raamattutunti
13 Ruokailu
17 Raamattutunti
18 Virvoketarjoilu
19 Herätyskokous
22 Nuorisokokous

Lauantai

klo 9 Sana ja rukous
10 Työmme tänään
12 Raamattutunti
13 Ruokailu
17 Raamattutunti
18 Virvoketarjoilu
19 Laulu ja soittojuhla
22 Nuorisokokous

Sunnuntai

klo 10 Raamattutunti
11 Juhlakokous
13 Ruokailu
14.30 Karismakokous
16.30 Virvoketarjoilu
18 Päätösjuhla

TIEDUSTELUT JA ILMOITTAUTUMINEN

Timo Puustelli 561 433 2948
tipu433@bellsouth.net

Hannu-Heikki Hyppönen
561 493 4127
Kirkon toimisto 561 533 5716

MAJOITUS

Antti Rahko Fax 561 588 0854
puh.561 586 8590,
matkapuhelin 561 254 8590
antirahko@peoplepc.com

TERVETULO A FLORIDAN LÄMPÖÖN

**Sinun edessäs,
Herra**

*Sinun edessäs, Herra,
polveni notkistan,
Sinun edessäs, Herra,
käteni kohotan.
Sinun eteesi saan mä
kuormani laskea,
Sinun viittasi helmaan
uskossa koskea.*

*Siunattu Pyhä Henki
syömme täytät nyt.
Tulesi rinnassani
liekkihin syttynyt.
Iloni suurin täällä
kulkea tahdossas,
Herrani, pilvien päällä
katsella kasvojas.*

Sinikka Doherty

Uutispaloja

Juutalaisia siirtolaisia saapuu Israeliin edelleen eri puolilta maailmaa. Viime vuoden aikana heitä on saapunut 22.000. Nyt on tarkoitus tuoda tänne myös viimeiset 50 Jemenin juutalaisperhettä - suurin osa heistähän tuli Israeliin jo heti valtion perustamisen jälkeen.

Intiassa elää vielä heimo, joka kutsuu itseään "Manassen pojiksi". Heidän johtajansa sanovat, että he ovat juutalaisia ja haluavat palata nyt isiensä maahan. Israelin ylirabbinaatti tutkii parhailaan heidän historiallisia juuriaan ja suhdettaan juutalaiseen lakiin. Jos heidät hyväksytään juutalaisiksi, hekin voivat muuttaa siirtolaisina Israeliin. Nämä juutalaiset ovat jo ensimmäisen pakkosiirtolaisuuden ajoilta siellä, ja nyt hekin ovat vihdoinkin palaamassa kotiin. Jumala on luvannut Raamatussa: "Minä otan teidät pois pakanakansoista ja kokoan teidät kaikista maista ja tuon teidät omaan maahanne." Hes. 36:24.

OLAVI SYVÄNTÖ

Tilaustenhankintakilpailun voittajat

Todistajan tilaustenhankintakilpailun arvonta suoritettiin Vancouverin Kotikirkon sivusalissa 11.1.2005. Arvannostajina toimivat Anne Lappalainen ja Taimi Ahonen. Arvannon valvoi Bethel-seurakunnan pastori Teuvo Valkama.

Voittajat:

1. Reino Partanen, Toronto
2. Laina Kuokkanen, Thunder Bay
3. Anja Mynttinen, Toronto

Onnittelemme voittajia ja kiitämme kaikkia kilpailuun osallistuneita.

EOA

Vuosikokous

Mission Press Society (USA) vuosikokous pidetään 24.02.2005 klo 10.00 Lake Worthin Kotikirkolla 1510 High Ridge Rd. Vuosikokouksen jälkeen alkaa välittömästi Kanadan MPS:n jäsenkokous.

Sudbury, Ontario

SIION

SUDBURYN SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

Finnish Pentecostal Church Pastori Paavo Korpela
1843 Paris St. Sudbury, ON P3E 3C5
Puh. (705) 522-2164 Fax (705) 522-4879
Web sivu. <http://www.vianet.on.ca/pages/siion>

Su • Aamukokous	klo 10:00
English Worship	klo 11:30
Ti • Lähetyspiiri	klo 14:00
Ke • Lastenkerho	Klo 18:00
To • Raamattutunti	Klo 19:00

Heijastin TV ohjelma Kaapelikanava 10. Maanantaina ja lauantaina klo. 9:00 ja Sunnuntaina klo.12:00
Radio-ohjelma lauantaisin klo 8.30 asemalla 95.5 FM
Puhelinsana (705) 522-5540

South Porcupine, Ontario

SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA

Finnish Pentecostal Church

P.O. Box 1017 199 Main Street
South Porcupine, ON P0N 1H0
Puh. (705) 235-5025
Fax (705) 235-2655
E-mail: inki@ntl.sympatico.ca

Su • klo 8:30	Radiolähetys (CHYK 104.1 FM)
klo 11:00	Kuukauden toinen su. srk:n kokous
klo 18:00	Hyvän Sanoman ilta
Ke • klo 19:00	Sanan ja Rukouksen ilta

Huom! Ympäristökokoukset ilmoitetaan radiossa.

Tervetuloa Sanan ääreen!

Sault Ste. Marie, Ontario

Helluntaikirkko

Finnish Pentecostal Church

891 Peoples Rd.,
Sault Ste. Marie, ON P6C 3W1

Puhelin ja Fax kirkolle: (705) 253-8383

Pastorit Mikko Tervo 705 253 7797 Clinton Moody 705 542 9908

Sunnuntaina:	Klo 10:00 (English Service)
	Klo 11:30 (Finnish service)
Keskiviikkoisin:	Klo 19:00 Sanan ja rukouksen ilta
Perjantaisin:	Klo 19:30 Youth Meeting

Sunday School, Bible Studies and Youth Meetings also in English. Translating into English in other meetings too - if needed!
Puhelinhartauden saa numerosta (705) 253-2427

TERVETULOA! WELCOME!

Fitchburg, Massachusetts

BETHEL-SEURAKUNTA

Evankelista Liisa Liedes
163 River St. #1, Fitchburg, MA 01420-3025
Puh. (978) 343-9659

Kokoukset joka Su klo 14:00 Lähetyskirkossa
Rukouskokoukset kodeissa.
Radiolähetys Su klo 8:45 (WEIM 1280 AM)

Thunder Bay, Ontario

Saalem-seurakunta

Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church

21 Walkover St., Thunder Bay, ON P7B 1L1
Puh. (807) 767-6938 Fax (807) 767-7587
Pastori Marko Selkoma Puh. (807) 767-0464
Pastori Darren West Puh. (807) 344-1779

Su • klo 10:00	Aamukokous ja pyhäkoulu
Sunday • 11:30 am	Family Celebration & Sunday School
Su • klo 18:00	Iltakokous
Ti • Ke • To • klo 11:00	Päivärukoushetki
Ke • klo 19:00	Rukouskokous
Thursday • 7:00 pm	Bible study & Prayer meeting
Friday • 7:00 pm	Youth Meeting
Radiolähetys Su • klo 7:00 (KIXX 105.3 FM)	klo 9.00 (MAX104.5 FM)

Kirjoja, lehtiä ja kasetteja saatavana kirjamyynnissä!

** Sateena pisaroikoon minun opetukseni, kasteena valukoon puheeni niinkuin vihma vihannalle, niinkuin sadekuuro ruohikolle.**
Sydämellisesti tervetuloa virkistymään Saalemiin!

Toronto, Ontario

Saalem

Toronton Suomalainen Helluntaiseurakunta
Finnish Pentecostal Church of Toronto

2570 Bayview Ave. Willowdale, ON M2L 1B3
Puh.(416) 222-2291 Fax.(416) 222-3356
Pastori: Mika Yrjölä 416 733-0854
Mark Rytönen 416 754-7573

Internet-kotisivu. www.saalem-toronto.org

Su • Aamukokous suomenkielinen	klo 10.00
English Service	11.30
To • Sanan ja rukouksen ilta	klo 19.30
Pe • Nuorisolta /Youth Meeting	klo 19.30

Montreal: Matti ja Kaija Ylimäen kodissa,
4388 Breton, Pierrefonds Quebec. H9H 3B2 (514)626-1820
Puhelinhartaus 416 222-7474

TERVETULOA!

Vancouver, British Columbia

KOTIKIRKKO

Bethel-seurakunta

Finnish Bethel Church

1920 Argyle Dr.
Vancouver, BC V5P 2A8

Puh. 604 325-5414 Fax 604 325-5414
Internet-kotisivu. www.kotikirkko.bc.ca

Pastori Teuvo Valkama 604 433-7956

Pastori Markku Vaino 604 795-9994

Su • Aamukokous ja pyhäkoulu	klo 11:00
English service	klo 11:00
Ti • Sana ja rukous	klo 19:30
Pe • Nuorten ilta	klo 20:00

Puhelinsana 604 324-4447

VICTORIAN KOTIKIRKKO

Finnish Bethel Church

Pastori Lauri Tomminen Puh. (250) 381-2418
Torstaisin klo 19 kodeissa

Calgary, Alberta

SUOMALAINEN SEURAKUNTA

Calgary Finnish Church

Jorma Heinikainen
1148 Fonda Crt. S.E.
Calgary, Alberta T2A 5S2
403-248-9907

e-mail: heinikainen@shaw.ca

Kokouksista ilmoitetaan paikallisesti

"Sillä niin on Jumala maailmaa rakastanut, että hän antoi ainokaisen poikansa, ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä" Joh.3:16

Saskatchewan

SUOMALAINEN RAAMATTUPIIRI

Yhdyshenkilö Sinikka Lukkarinen Puh. (306) 696-2253
Box 103, Broadview SK. S0G 5C0

Lake Worth, Florida

SUOMALAINEN HELLUNTAISEURAKUNTA KOTIKIRKKO

Finnish Pentecostal Church

1510 High Ridge Rd.
Lake Worth FL 33461 U.S.A.

Pastori Timo Puustelli
(561) 433-2948
Pastori Hannu-Heikki Hyppönen
(561) 493-4127
kirkolle (561) 533-5716
Internetti Kotisivu: www.kotikirkko.net

Su • klo 10:00	Aamukokous, pyhäkoulu & varh. nuoret
klo 18:00	Hyvän Sanoman ilta
Ti • klo 17:00	Lähetysten ystävät
Ke • klo 10:00	Aamurukoushetki
To • klo 19:00	Sana ja rukous
Pe • klo 19:00	Nuorten ilta
Su • klo 9:00	Radio-ohjelma "Hyvät Uutiset" asemalta WPBR 1340 AM
	Puhelinsana 24 t nrosta (561) 585-1110

Hannu Happonen reports on the Finnish relief effort in Uganda

Aid for Uganda's Refugee Camps

I went with Arto Heinonen (Fida International's Humanitarian Aid Coordinator in Uganda) to Lira and Soroti districts to distribute aid to the internally displaced persons. Aid had been provided by the gov-

buy them some lunch they could take along as well as fuel for their vehicle. From there we went to the army barracks to pick up the contingency of soldiers and were finally on our way to the camps around 11:00.

ernment of Finland. The war in the north has continued for around 17 years and has caused untold horrors for millions.

We left early Saturday (January 8) to meet the lorries that were carrying the aid. We had agreed to be in Lira by 8:00 so we could begin the distribution the same day. As I guessed, the lorries did not arrive until 13:00. We went to talk with the local leaders to arrange the security (army escorts) in case we come in contact with the rebels. The local officials suggested that we go on Sunday morning at 7:00 to the first camp from where we could dispense the items. We traveled to the four camps (Amugo, Omoro, Bar, and Abuko) to let them know that we would be coming a day late and assure them that we were on the way.

We checked into the local hotel in Lira tired after leaving Kampala before 5 in the morning and traveling to the remote camps. We went to sleep but soon were awoken by the party that was being held at the hotel. The drunken guests kept up the noise until 4:00 in the morning. Arto went to sleep in the car for part of night, but did not end up sleeping at all until after the party was over. One of the stock items I always carry with me is earplugs which assisted me in getting a few hours of restless sleep that night.

We went to make sure that the lorries left Lira to the camps before we had breakfast. We came to the place where the lorries were parked just before 7:00. One of the lorry assistants was fully asleep under a blanket in front of one of the lorries. We woke him up and inquired where the rest of the crew was. He told us they were in some hotel but he was not sure which one. Eventually they showed up, checked out the trucks, started the engines and suddenly disappeared again. We started looking for them and located them at a local restaurant having breakfast. We "encouraged" them to get moving so the distribution could start this day. After they left we had breakfast and then waited for the local leaders to get our army escort so we could go to the camps. In Africa nothing happens quickly and around 10:00 we had the army captain ready to go. Then we had to

without knowing what is needed. This is what we had done this time as well and the priority items were blankets, cooking utensils, hoes, machetes, sickles, tarps, and maize seeds.

The first camp had over 30,000 people and to keep order was a real challenge. Easily this large group of people who are living in terrible circumstances, without knowing what tomorrow will bring, can act in ways that you do not expect. Our partners in the camps were able to control the situation in a good way and everything went smoothly.

In Soroti we talked with a 13 year old boy (Emwodu Cocus) who had been abducted by the rebels and was with them for one year (August 2003 – August 2004). He was forced to carry things (they call them "trailers" – like lorry trailers that are used for carrying items) and had been put in charge of executing those who tried to escape. He told us that he had been forced to carry out 6 – 10 executions which he and others carried out with clubs. Eventually he managed to escape and lived to tell us of his horrifying experiences. How could a young person live with himself or with others after going through this? He was only one of the approximately 10,000 children who have been abducted and forced to go

through unspeakable events.

God has given us a wonderful glimpse into the plight of the less fortunate. He has also given us something a little that we can use to try to make their life somewhat bearable. So far the government of Finland has provided 330,000 euro's (about 800 million Ush. – the figure sounds more impressive in local currency) that we have used to distribute humanitarian assistance in the last year and a half. The people have really needed help and hopefully we will be able to continue to do so in the future.

We received the news just before we left on this trip that the churches in Finland had gathered 35,000 euro's for the work in northern Uganda. It was great news and we need to use this money wisely. It is actually a small amount of money when you see how many people need help.

HANNU HAPPONEN

Prison opening at Kauga

Friday January 21, 2005 was the official handover of Kauga Prison in Mukono (near Kampala). Some years ago one of our missionary couples (Trond and Heidi Larsen) felt that they

The Minister of Internal Affairs Dr. Ruhakana Ruganda inspecting prison wards

should do something for prisoners in Uganda. They saw the appalling conditions that the prisoners are in and they applied to the Norwegian government for money to renovate a prison. They received money and renovated a prison at Balaula two years ago. Now, it was the turn for Kauga prison. Different officials attended the function, including the Norwegian Ambassador to Uganda, the Minister for Internal Affairs (Dr. Ruhakana Ruganda), local officials and visitors from Norway. The longer you live in a place like Uganda, the more you realize the importance of Jesus' words (to paraphrase): "when I was hungry you feed me, when I was thirsty you gave me something to drink, when I was a stranger you invited me in, when I needed clothes you clothed me, when I was sick you looked after me, when I was in prison you visited me."

"Seldom if ever should we have to choose between

satisfying physical hunger and spiritual hunger, or between healing bodies and saving souls, since an authentic love for our neighbor will lead us to serve him or her as a whole person." (Consultation on the Relationship Between Evangelism and Social Responsibility" 1982).

"A Christianity which has lost its vertical dimension has lost its salt and is not only insipid in itself, but useless to the world. But a Christianity which would use the vertical preoccupation as a means to escape from its responsibility for and in the common life of man is a denial of the incarnation." (Visser't Hooft at the Uppsala Assembly, WCC (1968), quoted in David J. Bosch, *Transforming Mission: Paradigm Shifts in Theology of Mission* (Maryknoll: Orbis Books, 1993), 408.)

One of the persons at the function was the Pentecostal Church's of Uganda chairman, Bonny Obua. He told of one of his church's (Tukulu) where the LRA (Lord's Resistance Army) had attacked and abducted 4 children that were from the church. Their fate is not known, but some people in the village were killed in the attack. The atrocities in the northern part of Uganda continue.

HANNU HAPPONEN

Inmates at Kauga prison